

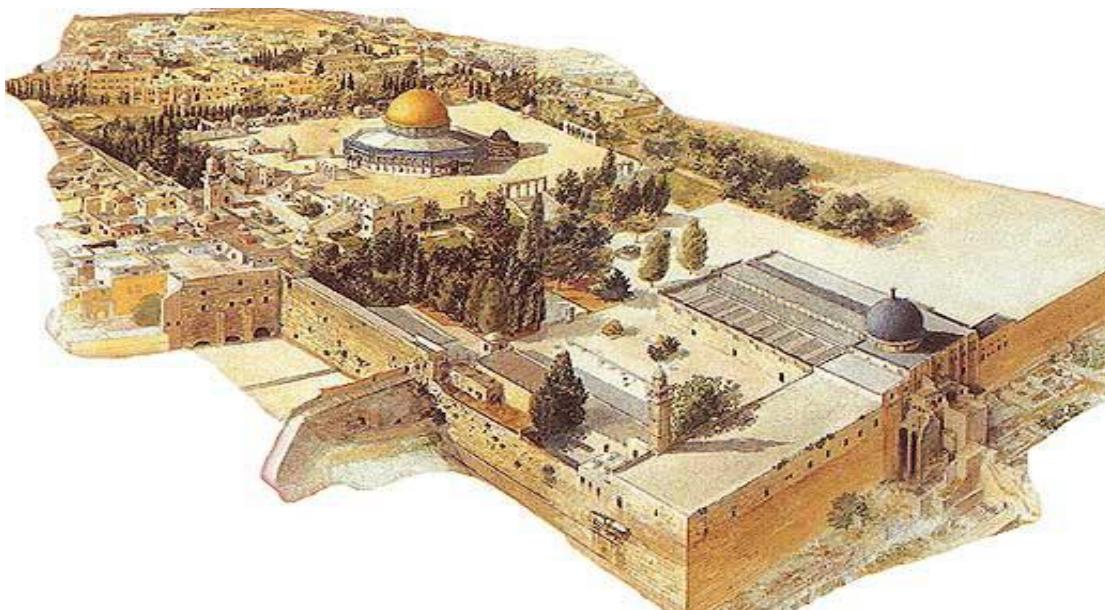
Muştı

Müslüman Arnavutluk'un Sesi

Filistin Özel Sayısı

www.muslimumanarnavutluk.com

9 Ocak 2009 Cuma – Sayı:36

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

- Bir kısım ayetlerimizi kendisine göstermek için, kulunu bir gece Mescid-i Haram'dan, çevresini bereketlendirdiğimiz Mescid-i Aksa'ya götüren O (Allah) yücedir. Gerçekten O, iştindir, görendir.
- Musa'ya kitap verdik ve "Benden başka vekil edinmeyin" diye onu İsrailoğullarına kılavuz kıldıktı.
- (Ey) Nuh ile birlikte taşındıklarımızın çocukları! Şüphesiz o, şükreden bir kuldu.
- Kitapta İsrailoğullarına şu hükmü verdik: "Muhakkak siz yer(yüzün) de iki defa bozgunculuk çıkaracaksınız ve muhakkak büyük bir kibirleniş-yükselişle kibirlenecek-yükseleceksiniz.
- Nitekim o ikiden ilk-vaid geldiği zaman, oldukça zorlu olan kullarımızı üzərinize gönderdik de (sizi) evlerin aralarına kadar gırıp araştırdılar. Bu yerine getirilmesi gereken bir sözdü.
- Sonra onlara karşı size tekrar 'güç ve kuvvet verdik', size mallar ve çocuklarla yardım ettik ve topluluk olarak sizi sayıca çok kıldıktı.
- Eğer iyilik ederseniz kendinize iyilik etmiş olursunuz ve eğer kötülük ederseniz o da (kendi) aleyhinizedir. Sonunda vaad geldiği zaman, (yne öyle kollar göndeririz ki) yüzlerinizi 'kötü duruma soksunlar', birincisinde ona girdikleri gibi mescid (Kudüs)e girsinler ve ele geçirdiklerini 'darmadağın edip mahvetsinler.'
- Umular ki, Rabbiniz size merhamet eder, fakat siz (bozgunculuğa) dönerseniz biz de (sizi aşağılık kılmaya ve cezalandırmaya) döneriz. Biz, cehennemi kafırlar için bir kuşatma yeri kıldıktı.

Dünden Bugüne Gazze

Vakit Gazetesi

Gazze Neresidir?

Gazze, Filistin'in batı bölgесine düşmektedir. Akdeniz kıyısı boyunca dikdörtgen şeklinde uzanan bir bölgedir. Güneyden Mısır topraklarıyla sınırlıdır ve Mısır'a açılan kapının bulunduğu bölgeye de Rafah bölgesi adı verilmektedir. Türkiye'de bu isim çoğunlukla Refah diye yazılıyor. Ancak söz konusu bölgenin adı Arapça'dan geçme ve "huzur, rahatlık" anlamına gelen refah kelimesinin aynısı değildir. Bu yüzden Rafah olarak yazmayı tercih ediyoruz. Rafah aynı zamanda bölgedeki bir şehrin adıdır.

Gazze bölgesi doğudan ve kuzeyden BM kararlarında "İsrail" olarak gösterilen bölgeyle çevrilidir. Filistin meselesine ilkesel yaklaşımımız gereği bizim bu bölgeyi "İsrail" olarak değil "1948'de işgal edilmiş bölge" olarak nitelendirdiğimizi hatırlatalım.

Coğrafi Yonden Gazze

Gazze bölgesi yaklaşık 363 km²'lik bir alandan oluşmaktadır. Mısır, Akdeniz ve

1948'de işgal edilmiş bölgenin buluşma noktasında olması sebebiyle stratejik bir konuma sahiptir. Akdeniz kıyısı boyunca uzandığından bölgeye Akdeniz iklimi hâkimdir. Bu yüzden tarımsal yönden verimli araziye sahiptir. Ancak ilerde de dile getireceğimiz üzere, çok sayıda mültecisi barındırması ve üzerine inşa edilen Yahudi yerleşim merkezleri sebebiyle tarım arazileri yeterince verimli bir şekilde değerlendirilememiştir.

Gazze kelimesi hem belli bir bölgenin hem de bu bölgenin merkezi konumundaki şehrin ismidir. Bu sebeple ismin hangi amaçla zikredildiğinin ayırt edilebilmesi için çoğu zaman "Gazze bölgesi" ve "Gazze şehri" şeklinde isim tamlaması halinde kullanılır.

Nüfus Yapısı

Gazze, küçük bir bölge olmasına rağmen bir milyon nüfusu içinde barındırmaktadır. Yani km² başına 2755 kişi düşmektedir ki bu Türkiye'deki genel nüfus yoğunluğunun 30 katına tekabül etmektedir. Tabii bu kalabalık tamamen bölgenin kendi ahalisinden oluşmuyor. Bölgede barındırılan nüfusun yüzde yetmişini 1948'de işgal edilmiş bölgeden bu bölgeye göç etmiş mülteciler oluşturmaktadır.

Siyonist terör örgütlerinin, 1947'de devlet kurma merhalesini başlatmalarının ardından çıkarılan savaşta ve ardından gelen işgalde, çok sayıda Filistinli evini yurdunu terk ederek başka yerlere göç etmeye zorlandı. 1948'de işgal edilen bölgelerde yaşayan Filistinlilerin önemli bir kısmı da o zaman henüz işgal altında olmayan Gazze bölgесine sığındı.

Gazze'nin Yakın Tarihi

Gazze'nin tarihi konusunda çok fazla gerilere gitmeye gerek görmüyoruz. Çünkü bu bölgenin tarihi de Filistin'in genel tarihinden bir parçasıdır. Burada sadece yakın tarihte gerçekleşmiş ve bu bölgeye özel sayılabilcek bazı gelişmelere özet bilgilerle işaret edeceğiz.

Siyonistlerin 1947'de devlet kurma sürecine girmeleri döneminde Gazze onların kontrolleri dışında kalan bölgeler arasında daydı. 1948'de Filistin'in paylaşılmasına dair 181 sayılı BM Genel Kurulu kararında Gazze, Filistinlilere verilen bölgeler arasında sayıldı. Ancak Filistinlilerin kendilerine özel herhangi bir bağımsız yönetim kurmalarına imkân verilmediğinden, "Filistin" olarak gösterilen bölge Ürdün ile Mısır'ın hâkimiyetine verildi. Gazze de Mısır'ın kontrolüne verilen bölgeler arasında yer aldı.

Siyonistler, İngiltere ve Fransa'yla işbirliği yaparak Mısır'a karşı açtıları 1956 Süveyş Savaşı'nda Gazze'yi işgal ettiler. Ancak 7 Mart 1957'de bölgedeki işgal güçlerini çektiler.

Bundan on yıl sonra yani 1967 Haziran Savaşı'nda Gazze'yi tekrar işgal ettiler. Bu işgal Mısır ve Ürdün'ün ihaneti neticesinde gerçekleşti.

1967 işgalinden sonra Siyonistler bölgeyi askeri yönden kontrol altına almak amacıyla Yahudi yerleşim merkezleri inşa etmeye başladılar. Bu yerleşim merkezlerinin kuruluş süreci ve stratejik cihetin hakkında inşallah daha sonra bilgi vereceğiz.

1994 Kahire Anlaşması'ndan sonra Gazze ve Eriha'da bir özerk yönetim kurduruldu. Ancak işgal devleti o zaman Gazze'deki yerleşim merkezlerini kapatmadığından bölgedeki askerlerini de çekmedi. Sadece Filistinlilerin yoğun olduğu bölgelerdeki askerlerini Yahudi yerleşim merkezlerinin etrafına ve geçiş noktalarına çekti. Dolayısıyla bölgeyi yine askeri yönden sıkı bir denetim altında tutuyordu. 2000 yılında başlayan Aksa İntifadasi sürecinde işgalci devlet askerlerini yeniden Gazze'nin muhtelif bölgelerine yaymaya başladı.

Mülteci Kampları

1948 işgalinde Gazze'ye sığınan Filistinlilerin, orada normal şartlarda barınabilecekleri evleri, işleyebilecekleri arazileri yoktu. Onlar oraya sadece

kendilerinin ve büyütmeyeceğini yavrularının canlarını kurtarmak amacıyla sığınmışlardır. Böylesine kötü şartlarda göçe zorlanan ve huzur içinde yaşadıkları evlerini, arazilerini terk ederek Gazze'de sefalete mahkûm edilen insanların topraklarını sattıkları için bu musibeti hak ettiklerini iddia edenler çok büyük bir iftirayı onaylama gibi ciddi hataya düşüklerini düşünmelidirler.

Siyonist vahşet karşısında canlarını kurtarabilmek için Gazze'ye sığınanlar için orada "mülteci kampları" adı verilen birtakım barınma merkezleri oluşturuldu. Bu merkezlerin oluşturulmasında BM'nin yanı sıra bazı Arap ülkelerinin yaptığı maddi yardımların da katkıları oldu. Ama ne yazık ki BM ve Arap ülkeleri o insanların öz yurtlarından çıkarılması için icra edilen Siyonist vahşete sessiz kalmış, belki yurtlarından çıkarılan insanların geri dönüş konusunda ısrarlı davranışlarını sağlamak amacıyla hiç de iyi olmayan şartlarda barınma merkezleri oluşturmuşlardır.

Gazze'deki Mülteci Kampları

1948'de işgal edilmiş bölgeden çıkarılıp da başka yerlere göç etmeye zorlananlar sadece Gazze'ye yerleşenlerden ibaret değildir. Ayrıca Batı Yaka (Batı Şeria), Ürdün, Lübnan ve Suriye başta olmak üzere daha birçok yere göç etmek zorunda kalanlar oldu. Biz burada Gazze bölgesi üzerinde durduğumuzdan sadece bu

bölgedeki mülteci kamplarından söz edeceğiz.

Gazze'deki mülteci kamplarının isimleri zaman zaman haberlere de yansımaktadır. Bu yüzden okuyucularımızın birçoğunun o isimlere kulak ve göz aşinalıklarının olduğunu sanıyoruz. Belki bu kelimelerin birer mülteci kampı ismi olduğu akıllarında kalmamış olabilir.

Gazze'nin Felluce'si: Cibaliyâ

Gazze'deki mülteci kamplarının en büyüğü Cibaliyâ mülteci kampıdır. Yüz binden daha fazla mültecinin barındığı bu kamp aynı zamanda Filistin İslâmî Direniş Hareketi (HAMAS)'ın en güçlü olduğu yerleşim bölgelerinden biridir. Cibaliyâ, Gazze'nin en kuzeyinde yer alan mülteci kampıdır. Cibaliyâ mülteci kampı Aksa İntifadası sürecinde de birçok çatışmaya sahne oldu. Bu çatışmalarda işgalci siyonistler 1967'de Haziran savaşında kaybettiklerinden çok daha fazla asker kaybettiler. Bu yüzden orayı Gazze'nin Felluce'si olarak nitelendirmek mümkündür.

Diğer Mülteci Kampları

Gazze'deki diğer mülteci kampları da şunlardır:

es-Şâti: Cibaliyâ gibi kuzeyde ancak batıda Akdeniz kıyısında yer alır. Şâti olarak adlandırılmasının sebebi de kıyıda yer olmasıdır.

Şeyh Rîdvân: Cibaliyâ'nın hemen güneyinde ve Şâti mülteci kampının güneydoğusunda yer alır. Burası da İslâmî

hareketin güçlü olduğu bir yerleşim alanıdır. Bu kamp aynı zamanda Gazze şehrinin sınırları içinde yer almaktadır.

en-Nusayrât: Gazze bölgesinin ortalarında Akdeniz kıyısına yakın bir yerde yer alır.

el-Bureyc: Yine orta kesimlerde

Nusayrât'ın doğusunda yer alır.

el-Megâzî: el-Bureyc'in hemen güneyinde ve 1948'de işgal edilmiş bölgeye sınır sayılabilecek bir noktada yer alır.

Deyru'l-Belâh: Orta bölgenin güney kısmında ve batıda tam Akdeniz kıyısında yer alır.

Han Yûnus: Bu isim aynı zamanda Gazze'nin güneyinde yer alan bir şehrin adıdır. Bu şehrin bitişiğinde yer alan mülteci kampı da Han Yûnus mülteci kampı olarak adlandırılmaktadır.

Tellu's-Sultan: Güneyde, Mısır sınırında ve Rafah şehrinin batısında yer alır.

Rafah: Rafah şehrinde yer aldığından onun ismiyle anılmaktadır.

Brezilya mahallesi: Rafah şehrinin doğusunda yine Mısır'la sınır kesimde yer alır.

Mülteci Kamplarında Hayat Şartları

Daha önce de belirttiğimiz üzere Gazze'de yaşayan nüfusun yüzde yetişini mülteciler oluşturmaktadır. Onların da tamamı mülteci kamplarında ikamet etmektedirler. Bu sebeple buralarda barınan Filistinli sayısının yaklaşık 700 bini bulduğu tahmin ediliyor.

Gazze'deki mülteci kamplarında hayat şartları Beyrut'taki veya Amman'ın batısında yer alan Buk'a'daki mülteci kamplarına hâkim hayat şartlarından pek farklı değildir. İnsanlar buralarda da yaklaşık 60 m²'lik barınaklardan oluşan, dar sokaklara sahip, altyapı hizmetlerinden yoksun yerleşim merkezlerinde ikamet ediyorlar. Bazı hizmetleri BM Mültecilere Yardım Yüksek Komiserliği (UNRWA) tarafından karşılanıyor. Ancak bu kurum da hizmet alanlarını son yıllarda bayağı daraltarak özerk yönetime devretmeye başladı. Ne var ki özerk yönetim o hizmetleri yürütebilecek imkânlarla sahip

değil. Bu hizmetleri devralabilmesi için gerekli yardım da yapılmıyor. Bu yüzden mültecilere yönelik hizmetler son derece aksak gidiyor.

İşgalci siyonist devletin gerçekleştirdiği saldırular buralardaki hayat şartlarını çok daha kötü hale getirdi. Çünkü işgalciler gerçekleştirdikleri saldırılarda buralara önceden kurulmuş alt yapı hizmetlerini tamamen tahrif ediyorlar. Özellikle Cibaliyâ, Rafah, Han Yunus ve Brezilya mahallesi mülteci kampları Aksa intifadası sürecinde çok sayıda saldırıyla maruz kaldı ve buralarda birçok barınak işgalci saldırıcılar tarafından tamamen tahrif edildi. Bu yıkımlar sebebiyle zaten kötü şartlarda ve sefalet içinde yaşayan aileler tamamen evsiz barksız bir şekilde ortada bırakıldılar.

Gazze'de Geçim Kaynakları

363 km²'lik alanda bir milyon kişinin bulunduğu, üstelik ahalisinin yüzde yetmiş yurtlarını terk etmeye zorlanmış mültecilerden oluşan bir bölgede geçim şartlarının iyi olmayacağı tahmin etmek çok fazla zihin yormayı gerektirmez. "Peki, o insanlar hayatlarını ne ile sürdürüyorlar?" sorusuna da biraz cevap arayalım.

Bölgelin yerli halkın en önemli iki geçim kaynağı tarım ve balıkçılıktır. Bölge, Akdeniz kıyısında yer aldığından bu ikisine elverişli durumdadır. Ancak bölgedeki nüfus yoğunluğuna bakıldığından bu iki kaynak oldukça yetersiz kalmaktadır.

Tarım ürünlerinden elde edilen gelir bölgedeki gayri safi hasılanın % 22'sini oluşturmaktadır ve çalışan nüfusun % 19,5'i bu alanda iş görmektedir. Ancak önemli olan tarım ürünlerinin değerlendirilmesidir. İşgalci siyonist devlet özellikle Aksa İntifadası sürecinde birçok kez bölgeyi kuşatmaya alarak dışarıyla irtibatını kestiğinden tarım ürünlerinin bir gelir kaynağı olarak değerlendirilmesini de zorlaştırmıştır.

Balıkçılık yoluyla elde edilen gelir, 1994'te imzalanan Kahire Anlaşması'nın uygulamaya sokulmasından önce daha fazlaydı. Çünkü o zaman balıkçılıkla uğraşanlar Akdeniz'de biraz daha rahat açılıabiliyor ve daha kolay balık avlayabiliyorlardı. O dönemde balıkçılıkla geçenlerin oranı tüm nüfus içinde % 11'e tekabül ediyordu. Bugün bu oran biraz daha düştü.

Çünkü işgalci devlet söz konusu anlaşmayı uygulamaya sokarken bu anlaşmanın, deniz sınırlarını da belirlediğini dolayısıla özerk yönetimin sınırlarının Akdeniz kıyısında bittiğini ileri sürerek Gazzeliler'in balıkçılık yapmalarını zorlaştırmaya başladı. Bu açıdan işgalci siyonistlerin Gazze'den çekilmeleri balıkçılıkla geçenler için de önemli kolaylık getirecek. Çünkü siyonist saldırıcılar kıyı boyuna yerleştirdikleri askerlerini çekerlerinden buraları kontrol altında tutma imkânları olmayacak. Gazze ahalisinin üçüncü önemli geçim kaynağı küçük sanayidir. Bölgede büyük fabrikalar olmadığından küçük sanayi yaygın durumdadır. Ama ne yazık ki siyonistlerin saldıruları bu alanı da son derece olumsuz etkiledi. İşgalci devlet Gazzeliler'in işlettikleri atölyelerin silah yapımında kullanıldığını ileri sürerek birçok atölyeyi havadan attığı roketlerle tahrif etti. Bu saldırular, küçük sanayiyle geçimlerini südüren birçok ailenin perişan edilmesine sebep oldu.

Gazzeliler'in bazıları da 1948'de işgal edilmiş bölgelere girerek yevmiyeyle çalışıyorlar. Ne var ki Kahire Anlaşması'nın uygulamaya geçirilmesinden sonra bu alandaki çalışma imkânları da oldukça daraltıldı. Çünkü önceden Gazze'yle 1948'de işgal edilmiş bölge arasında sınır kısıtlaması yoktu. Dolayısıyla yevmiyeyle çalışmak isteyenler değişik noktalardan giriş yaparak yevmiyeyle iş arıyorlardı. Söz konusu anlaşmanın uygulamaya konmasından sonra işgal devleti araya tel örgülü ve askerler tarafından gözetlenen bir sınır hattı çektı. Sadece birkaç noktada

geçiş kapısı bıraktı. Yevmiyeye çalışmak isteyenlere de çalışma izni kartları almaları şartı koştı. Bu amaçla müracaat edenlerin ise çok az bir kısmına çalışma izni kartı verdi. Onlar da sözünü ettiğimiz geçiş kapılarını kullanmak zorunda olduklarıdan her gün sabah ve akşam bu kapılarda büyük kuyruklar oluşmakta, çalışmak amacıyla giriş yapmak isteyenler saatlerce kontrol sırası beklemektedirler. Bütün bu uygulamalar, 1948'de işgal edilmiş bölgeye girerek yevmiyeye çalışanların sayılarının iyice azalmasına sebep oldu.

Bunların dışında kalan çalışma alanları, ticaret, altyapı hizmetleri ve resmi görevlerdir.

Bölgедe Yoksulluk Hâkim

Sayıdığımız çalışma alanları bölgедe yaşayan nüfusun % 50-60'ına iş imkânı sağlamaktadır. Dolayısıyla bölgедeki işsizlik oranı % 40'ı aşmaktadır. Bunlardan bazıları mevsimlik işlerle geçim kaynağı temin etmeye çalışıyorlar. Ancak çoğunluğu çalışma imkânlarından tümüyle mahrum kalmaktadır.

Öte yandan çalışma imkânları bulabilenler de çok düşük gelir elde ediyorlar. Örneğin bölgедeki hayat şartlarına göre zorunlu ihtiyaç maddelerinin temini için bir ailenin en az aylık 300 dolar gelire sahip olması gereklidir. Oysa bu miktarın üstünde gelire sahip olan ailelerin oranı % 5'in altındadır. İşgalci devletin saldıruları ve tutuklama operasyonları sebebiyle çok sayıda aile evin geçimini üstlenecek fertten yoksun kalmıştır. Çünkü evin geçimini sağlayacak kişi ya şehit edilmiş ya da zindana atılmıştır. Bu şekilde sahipsiz durumda ailelerin sayısı yaklaşık 15 bini bulmaktadır.

Bütün bu sebeplerden dolayı Gazze'de Filistinliler arasında büyük ölçüde yoksulluk ve sefalet hâkimdir. Mağdur ve her türlü geçim kaynağından mahrum olan ailelerin bazlarına BM Mültecilere Yardım Yüksek Komiserliği tarafından yardım ediliyor. Ancak daha önce de ifade

ettığımız üzere bu kurumun yardımlarında önemli miktarda azalma oldu. Bu azalmadan kaynaklanan açığın kapatılması amacıyla İslâmî yardım kurumları faaliyetlerini artırmaya çalışırlar. Ne var ki bu kurumların çalışmaları da son dönemde ciddi şekilde engellenmeye başlandı.

Önceleri Avrupa'da, Filistin'deki mağdur insanlara yardım amacıyla kurulmuş birçok insanî yardım kuruluşu bulunuyordu. Bu kurumlar özellikle dul kadınlar ve onların yetim çocuklarına yardım amacıyla yoğun faaliyetler yürüttüler. Ne var ki son yıllarda bazı Avrupa ülkeleri işgalci siyonist devletle işbirliği yaparak söz konusu yardım kuruluşlarının faaliyetlerini engellemeye başladılar. Bu engellemelerini haklı gösterebilmek için de söz konusu yardım kuruluşlarını "teröre yardımcı olmakla" suçlama yoluna gittiler. Bu iddialarını ispat edebilmek için en ufak bir delil bulamadıklarından hukuk mekanizmasını tamamen devre dışı bıraktı ya da bu mekanizmayı siyasi kararlara zorladılar.

Filistin'deki mağdur insanlara yardım faaliyetlerini engellemeye en çok ileri giden ülke de Almanya oldu. Bu ülkenin İçişleri bakanı Otto Schilly'nin işgalci siyonistlerle çok sıkı bir münasebet içinde olduğu bilinmektedir. Bu şahis, siyonistleri razi edebilmek için Filistin'deki dul kadınlar ve yetim çocuklara yardım amaçlı geniş çaplı faaliyet yürüten el-Aksa Yardım Vakfı'ni kapattırdı. Kurumun başkanına da Almanya'yı terk etmesi talimatı gönderdi. Oysa bu kurumun tüm yardım faaliyetleri düzenli bir şekilde kayıt altında tutuluyordu ve yargılama sürecinde Schilly'nin iddialarına delil teşkil edecek en ufak bir bilgi ortaya çıkarılmış değildir. Schilly'nin bu politikasının diğer bazı Avrupa ülkeleri üzerinde de etkisi oldu. Bu tutum ise Gazze'nin mağdur ve yoksul ahalisini ciddi şekilde etkiledi.

Arap ülkelerinin resmi kanallarla yaptıkları yardımlar yoksul ahalije çok fazla yansımıyor. Filistin'le ilgili bir uluslararası toplantıya iştirak için gelen Suudi Arabistan'ın devlet yetkililerinden biri,

işgalcilerin saldırısında yaralanarak koltuk değneklerine mahkûm olan ve tedavi için söz konusu toplantının yapıldığı ülkeye getirilmiş bir şahısla benim de aralarında olduğum bir sohbet ortamında konuşuyorlardı. Ondan bir süre önce de Suudi Arabistan, Filistin'e 100 milyon dolar yardım kararı almıştı. Söz konusu yaralı genç bu şekilde resmi kanallarla yapılan yardımların kendilerine ve ihtiyaçlı ailelere çok fazla yansımadığından şikayetçi oluyordu. Bu şikayetçi daha başka vesilelerle de duymuştu. Bu itibarla söz konusu mağdurlara ve ihtiyaç sahiplerine yardımında en güvenli ve en hızlı kanal İslâmî yardım kuruluşlarıdır.

Gazze'nin Dünyaya Açılan Kapıları

Gazze'nin kara yoluyla dış dünyaya açılan kapısı Mısır sınırında bulunan Rafah sınır kapısıdır. Bu kapının kontrolü hâlen işgalci siyonist devletin kontrolünde bulunmaktadır. İşgalcilerin Gazze'den çekilmesinden sonra buranın kontrolünün kimde olacağı konusundaki tartışmalar ise sürüyor. İşgal devleti bu kapıdan Gazze'ye silah sokulabileceğinden korktuğundan ya yine kendi kontrolünde kalmasını ya da Mısır tarafından sıkı bir denetim altında tutulmasını istiyor.

Hava yoluyla bağlantı kurulması için Gazze havaalanı inşa edildi. Bu havaalanı Rafah'ın güney doğusunda Mısır sınırıyla 1948'de işgal edilmiş bölge sınırının kesişme noktasının yukarı tarafında her iki

sınıra da yakın bir yerde yer almaktadır. Havaalanı hizmetleri işgal devletinin engellemeleri sebebiyle ağır aksak yürümekte, zaman zaman da işgal devletinin kuşatmaları sebebiyle ulaşımı kapatılmaktadır.

Akdeniz kıyısının olmasına rağmen deniz yoluyla ulaşım işgal devleti tarafından engelleniyor.

1948'de işgal edilmiş bölgeyle irtibatı birkaç noktadan giriş kapıları vasıtasyyla sağlanıyor. Giriş kapıları uygulaması daha önce de belirttiğimiz üzere özerk yönetimin kurulmasından sonra getirildi. Daha önce iki bölge arasında sınır engellemeleri bulunmuyordu.

Şimdi iki bölge arasındaki geçişlerde kullanılan altı geçiş kapısı bulunuyor. Bunlar kuzeydeki İli Sinay ve Erez, doğudaki Tihal Uz, Karni ve Kosofim ve güneydoğudaki Sofa kapılarıdır. Bunlardan bazıları sadece işgalci güçler tarafından askeri amaçla veya yerleşimcilerin geçmesi için bazıları da hem Filistinlilerin hem de işgalcilerin geçmesi için kullanılmaktadır.

Gazze'deki Şehirler

Bölgemin en büyük ve merkezi şehri Gazze'dir. Nüfus ve büyülü bakımdan ikinci sırada gelen şehir ise güneydeki Rafah'tır. Diğer önemli şehirleri ve kasabaları ise şunlardır: Kuzeydeki Beytu Lâhiyâ, kuzeydoğudaki Beytu Hanûn, orta bölgedeki el-Bureyc, yine ortalarda Akdeniz kıyısına yakın bölgedeki Deyru'l-Belah, güneyde Rafah'ın yukarı tarafında bulunan Han Yunus ve bu şehrin doğusunda bulunan Eysân.

Alptekin DURSUNOĞLU

Hamas'ı bırakmayan Gazze, kanın kılıça galip geleceğini ispat edebilir.

İsrail'in Gazze'ye yönelik son saldırısı, bölgede çıkmaza giren uluslararası projeye açılım kazandırmak amacıyla atılmış adım olarak okunabilir.

Bölgeye yönelik uluslararası projenin mahiyeti ve çıkmaza girmesine sebep olan gelişmeler, söz konusu projeye ilişkin aktörlerin davranışlarını doğru anlamak bakımından da sürecin nasıl sonuçlanacağını doğru kestirmek bakımından da önemli gözüktür.

Bölgeye yönelik uluslararası projenin ürünü olarak İsrail Yahudi ulus-devlet ideolojisi olan siyonizmin, Filistin'de "İsrail" adı altında devlet niteliği kazanması, dönemin en önemli süper gücü olan İngiltere'nin iradesiyle ve Milletler Cemiyeti aracılığıyla mümkün olmuştu.

Binaenaleyh İsrail'in varlığının, Yahudi toplumunun ve Siyonizm adlı ulus-devlet ideolojisinin yeterli ve doğal bir sonucu değil, İngiltere'nin Balfour deklarasyonu ile gerçekleştirmek istediği bölgesel projenin ürünü olduğu söylenebilir.

Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Filistin'deki demografik yapının dışarıdan sağlanan Yahudi göçleriyle Filistinliler aleyhine bozulması, Milletler Cemiyeti'nin 1920'de Filistin'deki İngiliz mandasını

tanımı ve BM'nin 1947'de Filistin'i biri Arap öteki de Yahudi devleti olmak üzere ikiye bölmeye kararı vermesi, İsrail devletinin bir uluslararası projenin ürünü olduğunu ortaya koyan nesnel delillerdir.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ABD'nin İngiltere'nin yerine küresel bir aktör olarak ortaya çıkışının bölgeye yönelik proje konusunda bir nitelik değişmesi yaratmadığı biliniyor. Binaenaleyh, İsrail'in Filistin'deki varlığının kabul ya da reddedilmesi, bir halkın veya doğal bir devletin var olma hakkının değil, bölgeye yönelik uluslararası projenin kabul veya reddedilmesi meselesidir.

Doğal bünyenin yabancı dokuya tepkisi 1948'den beri sürekli akan kanın, bölgenin doğal bünyesinin uluslararası projenin ürünü olan İsrail adlı yabancı dokuyu reddediyor olmasından kaynaklandığı ve uluslararası güçlerin bölgedeki rejimler üzerinden gerçekleştirdiği her "barış operasyonunun", doğal bünyeyi kendi dokusuna da yabancılasmaktan ve yaranın kangren hale gelmesinden başka bir işe de yaramadığı görülmüyor.

what has ARIEL SHARON learned from the HOLOCAUST?

HUMILIATION

TYRANNY

BRUTALITY

MURDER

17 Eylül 1978'de ABD Başkanı Jimmy Carter'in gözetiminde İsrail Başbakanı Menahem Begin'le Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat'ın imzaladığı Camp David sözleşmesi, tüm Arap ülkelerinin katılımıyla Ekim 1991'de gerçekleşen Madrid Konferansı, 13 Eylül 1993'te FKÖ ile İsrail arasında yapılan Oslo Anlaşması ve 26 Ekim 1994'te yapılan Ürdün-İsrail Barışı, bölge bünyesinin İsrail'in varlığını kabul etmesini sağlamaya yönelik "barış operasyonları"ydı.

Camp David'den sonra bölgenin en büyük Arap ülkesi Mısır, Oslo Anlaşması'ndan sonra da Filistin halkın yasal temsilcisi

Hizbulah ve Hamas gibi meşru siyasi hareketlerin oluşturduğu "direniş cephesi"ne karşı İsrail'i bir bölge gerçekliği olarak kabul etmeye hazır olan "İlmlî Arap devletleri"yle el-Fetih'ten oluşan "uzlaşma cephesi"nin ortaya çıkışının olması bölgenin dışarıya karşı sarf etmesi gereken enerjisinin içinde birbirine karşı tüketilmesine sebep oluyor.

"Uzlaşma cephesi", "direniş cephesi"nin bölgede sahip olduğu halk desteğine ve meşruiyete, sahip olmasa da uluslararası toplumun desteğine, siyasi, ekonomik, askeri gücü ve sahip oldukları siyasi statüye dayanarak bölgeyi öngörülen

olarak nitelenen FKÖ, yabancı dokuyu kabul ettiğini ortaya koymuş oldu. 1967 toprakları karşılığında tüm Arap

ülkelerinin İsrail'i tanımاسını öngören ve Suudi Arabistan'ın önerisiyle 2002'de Beyrut'ta yapılan Arap zirvesinde kabul edilen Arap Barış Planı da Arap devletlerinin söz konusu uluslararası projeye teslimiyetini taçlandırdı.

Uluslararası güçlerin İsrail'in bölgedeki varlığını bölgeye dayatmak için gerçekleştirdiği "barış operasyonları" bölgede iç gerilimlerin ve cepheleşmelerin ortayamasına sebep oldu.

İsrail'in bölge bünyesine entegrasyonunu reddeden İran ve Suriye gibi devletlerle

uluslararası proje doğrultusunda dönüştürmeye çalışıyor.

ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, bölgeye yönelik uluslararası projenin İsrail liderliğinde bir Ortadoğu hedeflediğine işaret ederek bu hedefi "Yeni Ortadoğu" olarak açıklamıştı.

Irak'ın ABD tarafından işgal edilmesi, Büyük Ortadoğu Projesi'nin ilan edilmesi, 1559 sayılı Güvenlik Konseyi kararına istinaden Suriye'nin Lübnan'dan çıkarılması, İran'ın nükleer programından dolayı yalnızlaştırılmaya çalışılması öngörülen Yeni Ortadoğu'nun siyasi ve diplomatik zeminlerinin oluşturulması yönünde atılmış adımlar oldu.

İran'ın Irak bunalımını yönetmedeki başarısı, Büyük Ortadoğu Projesi'nin; Hizbullah'ın 2006 Temmuz Savaşı ile kazandığı askeri, Doha Anlaşması ile kazandığı siyasi zafer ise Yeni Ortadoğu'nun ciddi bir çıkmaza sürüklənməsinə sebep oldu.

İsrail'in 2001'den itibaren George Bush yönetiminin askeri seçenekleri önceleyen tek taraflı politikalarla uygun adım hareket etmesi, bölgedeki "uzlaşma cephesi"ni bile oyun dışında bırakırken, Hamas'ın 2006 yılının Ocak ayında kazandığı seçim zaferi, Hizbullah'ın da Temmuz Savaşı'ndaki başarısı, "direniş cephesi"nin güçlenmesine sebep olmuştu.

Temmuz Savaşı'ndan sonra Lübnan'ı iç çatışmalara ve bölünmeli sevk etmemeyi öngören General Dayton planı, Lübnan'da başarılı olamadiysa da Filistin'de el-Fetih-Hamas çatışmasını çıkararak Gazze ve Ramallah bölünmesini sağlamayı başardı. Ortadoğu'nun en demokratik seçimiyle iktidara gelen Hamas'ın iktidardan uzaklaştırılmasının ve yalnızlaştırılmasının önünü açan bu bölünme, "uzlaşma cephesi"ni de yeniden oyunun içine çekerek zeminleri oluşturdu.

24 Kasım 2007'de toplanan Annapolis Konferansı, Yol Haritası planının sonuçosuz

kalmasıyla oyun dışında bırakılan "uzlaşma cephesi"nin yeniden oyuna dahil edilmesinin diplomatik zeminini yarattı.

İsrail'in son Gazze saldırısının, ablukalarla Hamas'tan uzaklaştırılamayan Filistin halkın şiddet ve terörle yıldırlarak Hamas'tan dolayısıyla da direnişten koparılmasını ve dayatılan teslim şartlarını kabul etmesini sağlamak için planlanmış gözükyor.

İslam dünyasında Filistin meselesine duyarsız kalmakla suçlanan Mısır, Suudi Arabistan ve Ürdün gibi ülkelerin Gazze konusundaki tutumları bu çerçevede anlam kazanıyor.

Binaenaleyh, söz konusu ülkelerin Gazze konusunda duyarsızlığından değil bilinçli bir şekilde uyguladıkları politikadan söz edilmelidir. Bu politika, Mısır İstihbarat Şefi Ömer Süleyman'ın İsailli yetkililere söylediğine belirtilen ve Mısır tarafından da yalanlanmayan "Hamas'ın kellesini kopartın" söyleyle veciz! bir şekilde ifade edilmiş oldu.

Hamas'ın ve diğer direniş gruplarının uygulanan abluka ve devlet terörü yoluyla

halktan yalıtılmazı başarılıabilir ve liderliği ve askeri gücü tehdit olmaktan çıkarılırsa aşağıdaki hedeflerin gerçekleştirilemesi beklenebilir:

- 1- Gazze'nin tekrar Filistin Özerk Yönetimi'nin egemenliği altına sokulması.
 - 2- Gazze'den İsrail'e atılacak füzelerin engellenebilmesi için güney Lübnan'daki UNIFIL benzeri bir uluslar arası gücün ya da en azından bir Arap gücünün bölgeye yerleştirilmesi.
 - 3- Şartlarını İsrail'in belirlediği ağır bir ateşkes anlaşmasının imzalanması.
 - 4-Direniş gruplarının Gazze'de sağ kalabilen askeri ve siyasi lider kadrosunun sürgüne gönderilmesi (1982 yılında Lübnan işgalinden sonra Arafat'la birlikte tüm FKÖ'nün Tunus'a sürgün edilmesi gibi)
 - 4- Annapolis'le öngörülen Filistin-İsrail diyalogunun sürdürülmesini, Arap barış planını da içerecek şekilde genişleterek bir konferansın düzenlenmesi.
 - 5- Mülteciler sorununun İsrail ve "uzlaşma cephesi"nin uygun gördüğü şartlarda çözülmesi.
- Bu cümleden olmak üzere
- a)Filistinli mültecilere yerleşik bulundukları ülkelerden vatandaşlık verilmesi.
 - b)Tazminat ödenerek Filistin topraklarına tekrar geri dönmeyecekleri yönünde taahhüt alınması.
 - c)Dönmek isteyenlerin de Gazze Şeridi'ne veya Batı Şeria'daki Filistinlilerin kontrolü altında bulunan yerlere dönüşünün kabul edilmesi.

Peki, seçim riskini göze alamayarak kapsamlı bir kara harekatı başlatamayan İsrail, tüm hava ve deniz bombardımanına rağmen direnişin askeri ve siyasi kadrosunu yok edemez ve halkın direnişten koparamazsa ne olacak?

İran Devrim Muhalifleri Ordusu Komutanı General Caferi'nin dediği gibi o zaman Gazze, Temmuz 2006 savaşında Hizbullah'ın kazandığı zaferden çok daha büyük bir zafer kazanmış olacak.

Halkın direnişi yalnız bırakılmaması durumunda çağın Kerbelası olan Gazze'de kan kılıça bir kez daha galip gelebilir

www.yakindoguhaber.com

Olsi Jazexhi

Qerbela në Gaza

Në muajin e Muhamemetit të vitit 61 pas hixhrës apo në vitin 680, në qytetin e Qerbelasë të Irakut të sotëm ndodhi një nga betejat më epike të Islamit, beteja e Qerbelasë. Lufta e Qerbelasë e cila përkujtohet me hidhërim nga të gjithë shiitët, alevitët dhe bektashijtë e botës, u krye ndërmjet nipit të profetit Muhamed, Hyseinit dhe Jezitit djalit të kalifit umajad, Muavisë. Lufta ndërmjet Hyseinit dhe Jezitit u bë për një arsy të thjeshtë. Kalifi umajad kërkonte që imam Hyseini të njihe pushtetin e kalifit dhe ti nënshtrohej pushtetit të tij. Por imam Hyseini refuzoi të njobë pushtetin e kalifit dhe për këtë arsy trupat e Jezitit të cilat mendohet të kenë qënë rrëth 3000 masakruan rrëth 72 familjarë dhe besnikë të imam Hyseinit. Vrasja e imam Hyseinit ishte një krim i madh politik por edhe fetar për komunitetin e hershëm të Islamit. Imam Hyseini ishte nip i profetit Muhamed dhe njihej për devotshmërinë e tij fetare. Kur imam Hyseini u rrëthua në Qerbela, shumë muslimanë nuk reaguan dhe nuk i shkuan në ndihmë imamit shehid. Por pas vrasjes së tij në grupin e muslimanëve u zhvillua një rrymë politike dhe fetare e njihur si shiitë apo mbështetësit e Aliut, të cilët vajtojnë deri në ditët e sotme tragedinë e Qerbelasë. Në historinë moderne të shqiptarëve, një seri personalitetesh, që nga Naim Frashëri e deri te Sali Butka i kanë kënduar tragedisë së Qerbelasë. Nëpër

shumë tarikate sufiste në Kosovë dhe Shqipëri, në ceremonitë e ziqrit, Qerbelaja përkujtohet përherë me këngë dhe me vaj', ku imam Hyseini simbolizon të mirën absolute ndërsa Jeziti të keqen dhe mizorinë.

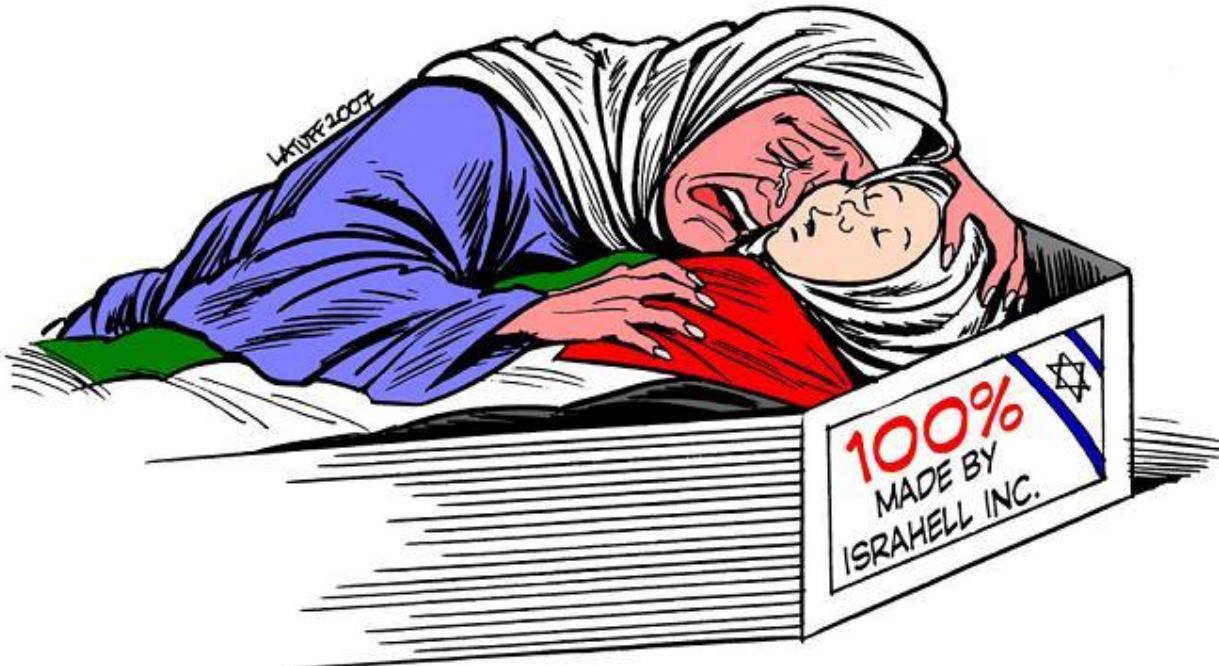

Masakra izraelite ndaj palestinezëve në Gaza në këto ditët e fundit i ngjan shumë rrëfimit të Qerbelasë. Bombardimet e pareshtura të ushtrisë izraelite ndaj civilëve palestinezë në këto 72 orët e fundit i ngjajnë betejës epike së Qerbelasë. Pse në njëren anë qëndron një ushtri e armatosur deri në dhëmbë dhe superiore në numër, e cila kërkon t'i imponojë me dhunë palestinezëve nënshtrimin ndaj shtetit izraelit, ndërsa në anën tjetër luftëtarët e lirisë palestinezë refuzojnë t'i nënshtrohen Izraelit dhe të njohin si legjitim pushtimin e vendit të tyre të kryer 60 vite më parë. Palestinezët rezistojnë me heroizëm si imam Hyseini në Qerbela kundër një agresori ilegal. Në këto 72 orët e fundit ushtria izraelite ka vrarë më shumë se 400 palestinezë dhe plagosur mbi 2000 të tjerë. Të vrarët janë fëmijë, pleq, gra, dhe

qytetarë palestinezë të cilët po përballen me atë që shefi i stafit të ushtrisë izraelite gjeneral Gabi Ashkenazi quajti "vetëm fillimi." Ndërsa në Gaza po vriten me qindra civilë palestinezë, bota e njeriut të bardhë në perëndimin judeo-kristjan, që e quan veten të qytetëruar dhe i lekturon botës të drejtat e njeriut, të kafshëve dhe ambjentit; që ju predikon muslimanëve vlerat e demokracisë dhe mënyrat e martesës; planifikimin familjar dhe tolerancën ndaj të tjerëve, rri dhe bën sehir duke parë në kamerë vrasjet e muslimanëve palestinezë.

ekzistuar. Koncepti i vetëmbrojtjes izraelite është njësoj me filozofinë e Hitlerit dhe presidentit Bush të cilët në emër të vetëmbrojtjes, deklaruan luftëra botërore duke vrarë miliona njerëz.

Megjithatë të gjithë analistët botërorë, me përjashtim të lakejve të administratës kriminale të presidentit Bush dhe qarqeve cioniste, e dinë shumë mirë se ajo që po ndodh në Gaza në këto momente nuk është vetë-mbrojtje dhe e drejtë për të ekzistuar e shtetit të Izraelit, por është një vrasje masive. Është një masada, një holokaust

Justifikimi që shteti izraelit po përdor për të legjitimuar masakrën kundër civilëve në Gaza është sulmi me raketa që milicia e Hamasit ka bërë kundër territorit të Izraelit në këto ditët e fundit, pas mbarimit të luftë-pushimit gjashtë mujor ndërmjet palëve ndërluftuese. Ministrja e jashtme izraelite Zipi Livni, në një intervistë që pati me kanalin satelitor al-Jazeraa në 29 dhjetor 2008 masakrën e Gazës e justifikoi si vetëmbrojtje dhe të drejtë të Izraelit për të

dhe një qerbela moderne ndaj popullit palestinez. Kjo masakër orkestrohet nga qeveria cioniste e Izraelit dhe administrata fondamentaliste kristjane e presidentit Bush e cila që prej 8 vitesh, kur Bushi erdhi në pushtet në Amerikë ka vrarë, burgosur, përdhunuar dhe persekutuar aq shumë muslimanë në të gjithë botën, sa do ta kishte zili edhe vetë Ivani i Tmerrshëm dhe Hitleri. Bota jonë pas ardhjes së Bushit në pushtet lëngon vetëm gjak. Që nga

Filipinet, në Afganistan, Irak, në Perëndim dhe në të gjithë Lindjen e Mesme projektionisto-evangelist amerikan për të krijuar "Lindjen e Mesme të re" dhe përhapur vlerat amerikane kanë prodhuar vetëm vrasje dhe gjak. Bushi dhe kuislingët e tij në të gjithë botën, për ne, studiuesit e historisë do të njihen pa asnje drojë si muslimanëvrasësit më të mëdhenjë të historisë.

Arsyeja pse në ditët e sotme qarqet cioniste dhe administrata amerikane janë lëshuar me masakra kundër Palestinës dhe qeverisë së Hamasit, lidhen me historikun e vetë çështjes palestinezë. Çështja palestinezë e cila nisi pas rënies së Perandorisë Osmane, e ka zanafilën në vitin 1917 kur ministri i jashtëm britanik, Arthur Balfouri i premtoi kreut të komunititetit çifut të Londrës, Lordit Rothçild, mbështetjen e qeverisë britanike për krijimin e një atdheu për çifutët në Palestinë. Përgjatë kolonizimit 30 vjeçar britanik në Palestinë, Palestina nisi të popullohet me kolonë çifutë. Lufta e Dytë Botërore dhe persekutimi i çifutëve nga të krishterët në Evropë i bindi këta të fundit që mënyra e vetme sesi çifutët mund t'i shpëtonin histerisë së krishterë e cila i akuzon ata për vrasës të Krishtit, ishte që ata të vërshojnë në masë drejt Palestinës, për të krijuar edhe ata shtetin e tyre kombëtar. Por Palestina ku vërvshuan çifutët e Evropës nuk ishte vend pa banorë. Aty jetonin që nga koha e Isait a.s. popullata arabe, muslimane dhe të krishtera. Por pas Luftës së Dytë Botërore, çifutët të cilët kishin edhe mbështetjen e Fuqive të Mëdha të cilat donin që ashtu si Hitleri 'të zgjidhnin problemin çifut', shpallën në maj të vitit 1948 krijimin e shtetit të Izraelit dhe i apeluan çifutëve të të gjithë botës që të vërshojnë drejt Izraelit. Por maji i vitit 1948 për palestinezët shënoi atë që historiografia muslimane njeh si dita e Al-Nakba-së apo e Katastrofës së Madhe,

pasi që nga kjo ditë e më pas banorët indigenë të Palestinës u bënë pre e dëbimeve, shtypjes, vrasjes dhe persekutimit nga kolonizatorët çifutë. Vendet e reja arabe që sapo kishin dalë nga kolonizimi dhjetra vjeçar i të krishterëve francezë dhe britanikë, kryen tre luftëra me shtetin e ri të Izraelit. Megjithatë, duke patur mbështetjen ekonomike dhe ushtarake të perëndimit, Izraeli arriti të triumfojë mbi arabët dhe të shtrijë pushtimet e tij në të gjithë tokat që poseton sot, me përjashtim të gadishullit të Sinait të cilin u detyrua t'ia dorëzojë Egjiptit përsëri.

Dëshimet e vendeve arabe për të ju ardhur në ndihmë palestinezëve, çuan këta të fundit, të cilët në vitin 1948 dhe 1967 ishin dëbuar nga atdheu i tyre, që të themelojnë një seri organizatash çlirimtare dhe të kërkojnë që të kthehen në vatanin nga i cili ishin dëbuar më parë. Në vitin 1957 Jaser Arafati themeloi Al Fatahun, organizatë e cila në vitin 1959 u bashkua me Organizatën Çlirimtare të Palestinës (OÇP)

ku bënин pjesë një seri organizatash palestinez që luftonin për çlirimin e vendit të tyre. Nga vitet 60 deri në 80-at lufta e popullit palestinez u udhëhoq nga OÇP-ja dhe Jaser Arafati u kthye në njëfarë Che Gevara arab. Pas figurës së Arifatit dhe luftës së OÇP-së do të identifikohej e gjithë çështja palestinezë. Ne në Shqipërinë e kohës së Enver Hoxhës mësonim me simpati mbi luftën e popullit palestinez nëpër gazeta dhe televizione, pasi regjimi i kohës mbështete luftën e drejtë të palestinezëve kundër regjimit cionist. Çështja palestinezë, në Shqipëri dhe në Kosovë, shpesh barazohej me çështjen e popullit të Kosovës, pasi që të dy palët vuanin nga kolonizimi judeo-kristian, dhe që në të dy rastet, si serbët ashtu edhe çifutët deklaronin se Kosova apo Palestina ishin toka të shenjta biblike të cilat duhenin pushtuar nga kolonizatorët serbë apo çifutë. Në Shqipërinë e kohës së komunizmit erdhën edhe shumë komunistë palestinezë të cilët, Partia e Punës së Shqipërisë i mbështeste moralisht dhe fizikisht.

Por pas rënies së Bashkimit Sovjetik, bota njëpolare që u formua me kolapsin e bllokut të Lindjes, planetin tonë e ktheu në një planet që i'u nënshtrua arrogancës amerikane. Siç ish-kryeministri malajzian, Mahatir Muhamed ka thënë; 'me rënien e komunizmit, popujve të vegjël të botës së tretë i'u hoq mundësia që të bëhen dezertorë nga njëri kamp në tjetrin.' Arabët dhe palestinezët të cilët deri në këtë kohë gjëzonin simpatinë e vendeve komuniste, Bashkimit Sovjetik dhe botës së tretë, papritmas u gjetën pa asnje mbështetje ndërkombëtare. Kapitalizmi që po vërvshonte në vendet e lindjes, sëbashku me etikën e tij babëzitore të ekonomisë tregut dhe degjenerimin moral, shkatërrroi edhe ndjenjat anti-kolonialiste që leninizmi përhapi në të gjithë botën e tretë. Të lënë pa mbështetje dhe pa përkrahës, palestinezët u 'bindën' pas viteve 90-të që të arrijnë një kompromis me pushtuesit e tyre izraelitë dhe patronët e tyre amerikanë. Në vitin 1993 administrata Clinton i ofroi palestinezëve në Oslo marrëveshjen e Oslos, e cila parashikonte krijimin e shtetit

palestinez në vetëm 22% të tokës që më parë ishte Palestinë. Duke patur parasysh që Palestina historike apo Izraeli janë të mëdhenjë sa Shqipëria sot (28.000 km²), palestinezëve do ti jepej një tokë e përafërt sa rrëthi i Korçës dhe Vlorës, që do të formonin Bregun Perëndimor dhe Rripin e Gazës ku do të jetojnë 4 milion banorë. Ndërsa pjesa tjeter e vendit prej 20.000 km² do të formonte Izraelin e banuar nga 7.28 milion banorë.

Që të merrnin këtë 'kockë', palestinezëve i'u kërkua që të njohin edhe shtetin e Izraelit, këtë produkt të imperializmit amerikan dhe fondamentalizmit judeokristian, i cili u ndërtua mbi tokën e shenjtë të arbëve muslimanë. Jaser Arafati dhe rezistenca palestinezë, të lodhur dhe të mundur nga betejat e pafund kundër Izraelit, ulën kokën dhe i thanë 'po' marrëveshjes së Oslos. Presidenti Clinton, kryeministri izraelit Jitzhak Rabin dhe kryetari i OÇP-së, Jaser Arafat nënshkruan marrëveshjen e cila parashihet krijimin e

një shteti palestinez përkrah atij izraelit. Por në Tel Aviv qarqet ekstremiste izraelite me në krye Benjamin Netanjahun që ishte aleat i ngushtë i republikanëve në Amerikë refuzuan Marrëveshjen e Oslos. Fondamentalistë e krishterë dhe çifutë besojnë që Izraeli biblik dhe ardhja e pritur e Jezu Krishtit apo Mesisë në tokë do të mundësohet vetëm kur çifutët dhe mbështetësit e tyre protestantë të zhvillojnë betejën e Armagedonit në malet e Libanit, ku ata duhet të bëjnë një mal me koka njerëzish. I inspiruar nga këto mësime të çmendura, në vitin 1995 ekstremisti çifut Jigal Amir vras kryeministrin izraelit. Me vrasjen e Rabinit paqja çifuto-palestinezë mori fund.

Qeveritë izraelite që pasuan Rabinin, u dominuan nga ekstremistë çifutë të cilët nuk deshën të pranojnë asnjë paqe me palestinezët. Pas ardhjes në pushtet në Amerikë të qarqeve fondamentaliste kristjane të administratës Bush, qeveria izraelite e kohës me në krye kryeministrin kriminel Ariel Sharon thyen çdo marrëveshje të Oslos dhe nisën vrasjet, pushtimin dhe prishjen e çdo mirëkuptimi me palestinezët. Qytetet e Bregut Perëndimor dhe Gazës u pushtuan ushtarakisht nga armata izraelite. Qytetet, fshatrat e Palestinës u ndanë me mure betoni, Bregu Perëndimor u pushtua në të gjitha pikat e tija strategjike nga koloni izraelite dhe Palestina e Oslos u kthye në një burg të madh e izoluar me mure ndarëse që ndajnë qytetet, fshatrat dhe rrugët nga postëblloqet izraelite. Për të shkatërruar njëherë e mirë paqen në Palestinë, në vitin 2001, Sharoni marshoi në Xhaminë Aksa sëbashku me një turmë fondamentalisësh çifutë duke përdhosur shenjtërinë e Xhamisë së Shenjtë të Jeruzalemit. Me marshimin në Xhaminë Aksa, Marrëveshja e Oslos vdiq. Palestinezët të cilët panë që izraelitët nuk

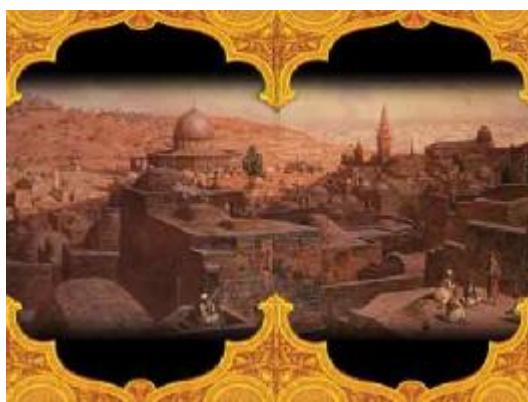
respektuan marrëveshjen e Oslos dhe tani kërcënönin edhe shenjtërinë e Xhamisë Aksa, shpallën intifadën Al-Aksa nën udhëzimet e Jaser Arafatit. Por Sharoni i cili mbështetet nga administrata fondamentaliste Bush, e cila pas 11 shtatorit ka vrarë aq arabë sa nuk ka vrarë asnë regjim i historisë moderne, rinisi një gjenocid të egër në Gaza dhe në Bregun Perëndimor. Sharoni futi trupat izraelite në Rripin e Gazës dhe Bregun Perëndimor duke shkatërruar shtëpi, bombarduar nga ajri, burgosur pa gjyq, torturuar dhe vrarë palestinezë sipas dëshirës. Babëzia e Sharonit për të vrarë muslimanë shkoi aq larg sa që ai kundërshtoi administratën amerikane për mbështetjen e saj ndaj muslimanëve kosovarë dhe luftën kundër Serbisë. Duke iu gjëzuar faktit se SHBA-të sundoheshin tashmë nga një klikë fanatikësh të krishterë, Sharoni iu kthye Arafatit, i cili i kishte shpëtuar vite më parë në Liban kur kreua masakrën famëkeqe të Sabrës dhe Shatilës. Në 2 prill 2002 Sharoni rrithoi Arafatin në Mukata të Ramallahut, dhe kërkoi që ta vrasë, pasi lideri palestinez nuk pranonte pushtimet e reja të Izraelit dhe shkatërrimin e marrëveshjes së Oslos. Ndërsa në 3 prill armata izraelite hyri në kampin palestinez të Xheninit të cilin do ta kthente brenda pak kohe në gërmadhë. Përfaqësuesi i OKB-së në Palestinë, Terxhe Road Larsen që vizitoi kampin pas masakrës deklaroi se kishte parë një tërmet. Në Xhenin u vranë disa qindra arbë, burra, gra dhe fëmijë. Shumë nëna u vranë ndërsa ushqenin bebet e tyre, ndërsa fëmijët e vegjël shihnin sesi bombat iu vrishin prindërit dhe komshijtë. Por i përballur me protesta ndërkombëtare, dhe me furtunën që vrasja e Arafatit do të shkaktonte në botë, Sharoni, u tërroq nga vrasja e tij, duke izoluar këtë të fundit me muaj të tërë në ndërtesën e tij. Lobi i fuqishëm çifut në Amerikë duke përdorur CNN-in dhe mediat që ai posedon,

manipulonte opinionin publik perëndimor duke treguar Arafatin si kriminel dhe thyes të marrëveshjes së paqes dhe jo Sharonin. Vrasjet izraelite, bombardimet, pushtimet, kolonizimet interpretohen si mjete vetëmbrojtëse për Izraelin dhe mënyra për të ruajtur ekzistencën e tij. Në anën tjetër, në bashkëpunim me administratën Bush, CIA dhe Mosadi izraelit helmuani presidentin Arafat i cili vdiq si martir i Palestinës në 11 nëntor 2004.

Me vrasjen e Arafatit, kreu i autoritetit palestinez u bë Mahmud Abasi, i cili që pas ardhjes në pushtet ka punuar përkundër të gjithë aspiratave të popullit palestinez dhe ka diskredituar të gjithë luftën historike të OÇP-së dhe Fatahut. Shumë analistë arbë kanë aluduar se klika që mori pushtetin e OÇP-së pas vrasjes së Arafatit ishin vetë njerëzit që edhe e helmuani atë sa ishte gjallë. Sido që të janë faktet, pas vrasjes së Arafatit dhe shndërrimit të Autoritetit Kombëtar palestinez në një organizatë që vepron

sipas urdhërave të CIA-s dhe të regjimeve kiente arabe të Amerikës, rezistenca palestinezë është vijuar nga një seri organizatash të tjera palestinezë; si Fronti për Çlirimin e Palestinës, Brigadat e Martirëve të Aksasë, Xhihadi Islamik dhe Hamasi. Hamasi i cili është krijuar në vitin 1987 nga Sheh Ahmed Jasini, Abdel Aziz al-Rantisi dhe Muhamed Taha është kthyer në organizatën më të fuqishme palestinezë që ka vazhduar rezistencën për të krijuar një Palestinë të lirë. Edhe pse Hamasi është cilësuar si organizatë terroriste në Kanada, Bashkimin Evropjan, Izrael, Japoni dhe SHBA, dhe cilësohet si i këtillë edhe nga ish-këshilltari i Alfred Moisiut, katoliku Afrim Krasniqi, fitorja e zgjedhjeve nga ana e tij në Janar 2006 shkaktoi tronditje të mëdha në politikën e Perëndimin dhe Izraelit ndaj palestinezëve. Rusia, Turqia, Irani dhe një sërë vendesh të botës së tretë njo'hën triumfin politik të Hamasit dhe forcës së tij legjitime për të drejtuar përpjekjen e popullit palestinez.

Problemi që Izraeli dhe shtetet e krishtera të perëndimit kanë me Hamasin është se Hamasi në ndryshim me Fatahun, refuzon të njo'hë ekzistencën e shtetit të Izraelit dhe deklaron se qëllimi i tij është krijimi i një shteti të pavatur në Palestinë me Jeruzalemin (Aksanë) si kryeqytet. Hamasi kërkon largimin e izraelitëve nga tokat që ata kanë pushtuar në luftën e vitit 1967, kthimin e refugjatëve dhe lënien e

palestinezëve që të jetojnë të lirë. Hamasi nuk pranon themelimin e një entiteti palestinez, dhe gjendjen e pushtimin siç ai ekziston sot. Për të arritur çlirimin e Palestinës, Hamasi përdor luftën e armatosur dhe politike. Në prill të vitit 2008, Hamasi në marrëveshje me ish-presidentin amerikan Xhimi Karter pranoi krijimin e një shtetit palestinez në Bregun Perëndimor dhe në Gaza mbi tokat e pushtuara nga Izraeli në 1967.

Por për qarqet izraelite dhe evangjelistët amerikanë, krijimi i shtetit të Palestinës me Jeruzalemin si kryeqytet është i papranueshëm, pasi ata besojnë që Krishti apo Mesia nuk do të vijë në tokë përvëç se kur të zhduken muslimanët nga Palestina, dhe Izraeli të jetë shtet vetëm për izraelitët me Jeruzalemin si kryeqytet. Administrata e presidentit Bush njeh Jeruzalemin si kryeqytet të çifutëve, ndërsa muslimanët dhe të krishterët që kanë vendet e tyre të shenja aty, i kanë përjashtuar. Fondamentalistët e krishterë dhe çifutë nuk duan të krijojnë një shtet palestinez, por duan të mbajnë të burgosur palestinezët, tamam siç mbaheshin të burgosur çifutët nga faraoni në historinë kuranike. Për këtë arsyë ata kanë mbështetur në vazhdimësi Mahmud Abasin dhe elementët që pranojnë status quo-në në Palestinë dhe janë të gatshëm ti jepin fund rezistencës së popullit palestinez dhe dëshirës për të krijuar një Palestinë të lirë. Për këtë arsyë administrata Bush dhe qeveria izraelite kanë mbështetur grupin e Abasit që të marrë pushtetin me dhunë nga qeveria demokratike e Hamasit në Gaza dhe në Bregun Perëndimor, të nxisin luftë civile në mesin e palestinezëve dhe ta kthejë Fatahun nga një organizatë çlirimtare në një xhandar të patronëve çifutë dhe amerikanë.

Por përkundër dëshirës së amerikanëve, në zgjedhjet e vitit 2006 në Palestinë fitoi

Hamasi i cili themeloi edhe qeverinë demokratike të Palestinës. Ekzistenca e qeverisë së Hamasit nuk u pranua nga udhëheqja e Fatahut e cili në bashkëpunim me amerikanët u mundua të rrëzojnë Hamasin nga pushteti në një seri rastesh. Kulmi i konfrontimeve të Hamasit me Fatahun erdhi në vitin 2007, kur presidenti Mahmud Abas kreuz grusht shteti dhe rrëzoit në mënyrë të dhunshme Hamasin nga pushteti në Bregun Perëndimor. Hamasi ju përgjigjë dhunës së Fatahut duke marrë nën kontroll Gazën në qershori 2007. Sipas një artikulli të botuar në revistën *Vanity Fair* në Qershori 2007, SHBA-të me mbështetjen e Izraelit, armatosën dhe paguan muhabaratë nën kontrollin e Muhamed Dahlanit, një besniku të Mahmud Abasit që të rrëzojnë me dhunë qeverinë e Hamasit. Ky plan kishte mbështetjen e sekretares së shtetit Kondoleza Rice dhe Bushit vetë. Por Hamasi i cili buron nga populli i Palestinës nuk arriti të rrëzohet nga pushteti. Të tërbuar me pafuqinë e Fatahut për të rrëzuar Hamasin me dhunë, SHBA-të dhe Izraeli vendosën që të izolojnë në mënyrë totale Gazën duke lënë një popullatë prej një milion e gjysëm banorësh pa ushqime, energji, ilaçe, ujë dhe nevoja të tjera. Varfëria, papunësia, sëmundjet kanë reduktuar Gazën në një Aushvic, burg me qiell të hapur, pasi Izraeli dhe Egjipti, mbajnë të myllur të gjitha pikat e kalimit tokësor dhe ujor të Rripit të Gazës me botën. Për t'u ushqyer palestinezët e uritur në një seri rastesh kanë thyer pikat kufitare me Egjiptin për të kaluar kufirin dhe furnizuar me ushqime, kanë hapur një seri tunelesh nëntokësorë drejt Egjiptit, vetëm e vetëm që të furnizohen me ushqime dhe ilaçe.

Arsyeja pse qeveria izraelite, mbështetësit e tyre amerikanë dhe regjimet filoamerikane arabe, kanë dënuar banorët e

Gazës në një mizori të këtillë e cila mund të klasifikohet si një vrasje e avashtë e një populli, është rrëzimi i Hamasit nga pushteti. Amerikanët dhe izraelitët duan të detyrojnë militantët palestinezë që të heqin dorë nga kërkesa e tyre për të themeluar një Palestinë të lirë. Ata duan ti detyrojnë palestinezët që të pranojnë të jetojnë si minjë në Gaza dhe në Bregun Perëndimor; pa një shtet të tyre si e gjithë bota, pa të drejtë që të kenë liri ekonomike, politike dhe ushtarake siç kanë të gjithë popujt e tjerë, dhe për më tepër të lënë qeverinë izraelite që të pushtojë përditë tokat palestinezë me kolonë çifutë, të shkatërrojë Xhaminë Aksa dhe të ndërtojë në vend të saj Tempullin e Solomonit dhe mbi të gjitha të njohin shtetin e Izraelit si legitim në ekzistencën e tij. Të vetmet vende që kanë mbështetur Hamasin nga vendet islame, janë Irani, Siria dhe në Liban opozita e Hizbullahut të cilat administrata Bush i ka etiketuar si aksi i të keqes. Ndërsa vendet klientë të SHBA-së si Arabia Saudite, Egjipti dhe Jordania kanë refuzuar të njohin partinë demokratikisht të zgjedhur të Palestinës, Hamasin, të cilën e quajnë ekstremiste, ndërsa mbështesin 'të moderuarit' e Abasit.

Shqetësimi më i madh që amerikanët dhe izraelitët kanë me Hamasin, është se Hamasi, pas shkatërrimit të Fatahut dhe vrasjes së Arafatit, është kthyer në organizatën kryesore palestinezë e cila vazhdon luftën e armatosur kundër Izraelit. Krahu ushtarak i Hamasit, i njohur si brigadat Izedin Al Kasam, themeluar në 1992, vazhdon një luftë 16 vjeçare kundër pushtuesëve izraelitë. Hamasi, ashtu si sulltan Abdylhamiti II, Palestinën e konsideron vakëf, dhe për këtë arsyen nuk pranojnë që ta ndajë me popuj të tjerë.

Në luftën për të çliruar Palestinën, Hamasi ka përdorur të gjitha illojet e taktikave. Që

nga ato konvencionale ushtarake e deri te sulmet vetëvrasëse. Që nga viti 2001 Hamasi ka zhvilluar një seri raketash të quajtura Kassam të cilat janë pak a shumë disa predha primitive artillerie që fluturojnë në një distancë nga 3 deri në 10 kilometra. Deri në maj 2008, Hamasi dhe organizatat e tjera palestinezë kanë lëshuar rreth 3000 predha të këtilla kundër Izraelit. Edhe pse këto raketa nuk kanë patur ndonjë efikasitet dhe deri në maj 2008 kanë vrarë vetëm 15 vetë, efekti i tyre kundër Izraelit është më shumë psikologjik sesa fizik. Filozofia e rezistencës palestinezë është që për sa kohë që Gaza dhe Bregu Perëndimor do të jenë nën pushtimin dhe terrorin izraelit, edhe palestinezët duhet të prodrojnë kundërtorin e tyre, edhe pse ky është me përmasa shumë minimale në krahasim me terrorin shtetëror izraelit.

Edhe pse rezistenca e Hamasit dhe e grupeve të tjera palestinezë është inferiore në krahasim me armatën izraelite e cila është armata e 5-të në botë me armatime nga më modernet, dhe që nga viti 2001 ka vrarë disa mijëra palestinezë, shqetësimi i qarqeve izraelite me Hamasin dhe banorët e Gazës nuk është rëndësia ushtarake e Hamasit, por vetë rezistenca e popullit

palestinez. Ndërsa që pas rënies së Bashkimit Sovjetik, amerikanët dhe izraelitët arritën të nënshtrojnë pothuajse të gjitha vendet arabe, sa me hir aq edhe me pahir siç është edhe shembulli i Irakut, ekzistencia e Sirisë dhe Iranit, apo e milicive si ato të Hizbullahit, Hamasit, Martirëve të Aksasë dhe Xhihadit Islamik përbëjnë një shqetësim gjeostrategjik përcionistët izraelitë dhe lakejtë e tyre amerikanë. David Ben Gurioni, kryeministri i parë i Izraelit në vitin 1948 i porosiste miqtë e tij cionistë që: "ne duhet të bëjmë çdo gjë që të jetë e mundur që ata (palestinezët) nuk do të kthehen më kurrë." Ndërsa kur është pyetur sesi do të munden izraelitët të ndalojnë kthimin e palestinezëve në tokat e tyre ai thoshte që ne duhet të presim që: "të vjetrit të vdesin ndërsa të rinjtë do të harrojnë."

Por lufta kundër banorëve të Gazës është pjesë edhe e axhendës së Uashingtonit përtë krijuar atë që zezakja Kondoleza Rice ka quajtur rendi i ri i Lindjes së Mesme, e cila parashikon krijimin e një bote arabe e cila është klientë ndaj interesave imperialiste të Uashingtonit. Një Lindje e Mesme tip Arabi Saudite, apo Kuvait apo Egjipt, ku arabët do të sundohen nga klika të

korruptuara sheikësh injorantë, vendet do të vuajnë nën diktaturë dhe njerëzit do të vdesin në varfëri. Shkatërrimi i pushtetit të Gazës shihet nga amerikanët si hapi i parë drejt rrëzimit të regjimeve anti-amerikane në Siri dhe Iran. Amerikanët një hap të këtillë ndërmorrën edhe kundër Irakut, vend në të cilin shkaktuan mbi një milionë të vrarë që kur kanë hyrë, dhe që e kanë kthyer në epokën e gurit dhe i kanë shkatërruar të gjithë strukturën sociale dhe ekonomike. Qëllimi i amerikanëve është që ti kthejnë arabët dhe muslimanët në Epokën e Gurit, t'i çarmatosin nga armët e shkatërrimit në masë – siç bënë me Sadamin – në mënyrë që të rrëzojnë regjimet e tyre një e nga një dhe të shkatërrojnë çdo lloj mundësie të një rilindje arabe dhe islamike në Lindjen e Mesme. Taktika e amerikanëve ndaj arabëve i ngjan pak a shumë takтикave që jankitë e bardhë ndoqën në Amerikë kundër indianëve të cilët i zhdukën sa më luftëra aq edhe me uri dhe sëmundje, apo edhe politikave që ndoqën nazistët në Evropë me zhdukjen e çifutëve.

Megjithatë vazhdimi i rezistencës së popujve arabë në Liban me Hizbullahin dhe në Palestinë me Hamasin, përbën një dështim gjeostrategjik për fondamentalistët amerikanë dhe buçen e tyre, Izraelin i cili ende sot, 50 vite pas krijimit të tij, vazhdon që të mos pranohet nga popujt arabë dhe të shihet si një agresor i cili mund të hapë luftë kur të dojë, kujt t'i dojë dhe të vrasë arabë sa të dojë. Siç kryeministri Ariel Sharon raportohet sipas radios Kol Yisrael ti ketë thënë Shimon Peresit në 3 tetor 2001 që "mos u mërzit për Amerikën pse ne çifutët kontrollojmë Amerikën dhe amerikanët e dinë mirë këtë", izraelitët janë të bindur tashmë që ata mund të bëjnë çfarë krimi të duan në botën arabe, pasi ata kanë mbështetjen e Amerikës e cila është e gatshme të ndërmarrë çfarëdo lloj krimi

vetëm e vetëm që të sigurojë 'të drejtë e Izraelit për të ekzistuar' – fjali e cila nënkupton, nënshtrimin dhe zhdukjen e arabëve dhe muslimanëve dhe krijimin e një Lindje të Mesme biblike. Për fat të keq arabët sot nuk kanë një Salahudin as edhe një Putin i cili mund të gjakosë kryqtarët judeo-kristianë siç bëri Putini në Gjeorgji përpara disa muajsh. Të vetmit që mbështesin çështjen palestinezë sot në botë janë rruga arabe dhe ajatollahët e armatosur me armë inferiore të Teheranit.

Megjithatë agresorët izraelitë dhe lakejtë e tyre amerikanë janë duke gabuar rëndë me masakrat e tyre në Gaza dhe në Palestinë. Këto masakra do të kenë efekte afatgjata në mendjet e banorëve të Lindjes së Mesme, popujve muslimanë dhe të gjithë popujve liridashës të botës. Edhe pse sot shumë sundimtarë arabë i kanë harruar palestinezët tamam siç shumë muslimanë harruan imam Hyseinin në Qerbelë, njerëzit që po shohin nëpër ekranet televizive civilët palestinezë që vdesin në kamera do të ndërtojnë mbresa afatgjata në memorien e tyre me krimet e Izraelit dhe shehidët e Palestinës. Izraelitët sot janë jezitët e rinjë të globit, ndërsa Palestina është riinkarnimi i Qerbelasë. Izraelitët ashtu si Jeziti janë të fuqishëm dhe kanë armë me të cilat mund të vrasin këdo dhe kudo në Palestinë dhe në botë. Megjithatë kujtimi i heronjëve të Gazës do ti shoqërojë muslimanët dhe njerëzit e drejtë të planetit tonë për të gjithë jetën. Shehidët e Gazës do të kthehen si shehidët e Qerbelasë. Ata do të inspirojnë gjeneratat që vinë që të mos harrojnë krimet që Izraeli po kryen kundër civilëve të paarmatosur në Gaza. Ndërsa Izraeli tashmë, për çdo njeri liridashës të botës sonë, e ka dënuar veten e tij duke u njësuar me simbolin e urryer të Jezitit.

TEK YOL

Bir tüfek istiyorum
Sattım anamın yüzüğünü
Bir tüfek uğrına
Rehin verdim cüzdanımı

Bize öğreten dil
Okuduğumuz kitaplar
Ezberlediğimiz şiirler
Beş para etmiyor
Bir tüfek karşısında

Ey devrimciler
Kudüs'te, Halil'de
Bisan'da, Ağvar'da, Beyt-ül Lahim'de
Ey özgürlük savaşçıları nerede iseniz
İleri..Daha ileri.....
Barış bir tiyatro oyunu
Adalet bir gösteri yalnızca

Şimdi benim de bir tüfeğim var
Beni de Filistin'e götürün sizinle birlikte
Meryem'in yüzü gibi mahzun baklı tepelere
Peygamberin taşına yeşil kubbelere

Tam yirmi yıldır
Bir vatan
Ve bir kimlik arıyorum
Oradaki evimi
Ve dikenli tellerle kuşatılmış yurdumu
Çocukluğumu arıyorum
Mahalle arkadaşlarını
Resimlerimi kitaplarımı
Her sıcak köşeyi
Her tatlı anıyı

Şimdi benim de bir tüfeğim var
Beni de Filistin'e götürün sizinle birlikte

Ey erkekler!

Yalnızca erkek gibi yaşamak
Ya da erkekçe ölmek istiyorum
Toprağıma zeytin ağaçları dikmek
istiyorum
Mis kokulu çiçekler ve portakal ağacı da
Nedir bunun derdi diyen olursa
"Artık derdim tüfeğimin olması
yalnızca"

CHURCH OF THE HOLY SEPULCHRE.
Şimdi benim de bir tüfeğim var
Artık devrimcilerin yanındayım
Dikenler ve tozlar döşeğimdir
Ölümse giysimdir benim

Yazgımız buymuş demiyorum
Aşağılanmak yazgı olmayacak artık

Ben devrimcilerle birlikteyim
Ben de devrimcilerdenim
Taşıdığım günden beri tüfeğini
Gözlerimde belirir oldu Filistin

Tek yol var Filistin'e gider
O da tüfeklerin hamlusundan geçer

Nizar KABBANI
Çeviri: Kenan HANOK

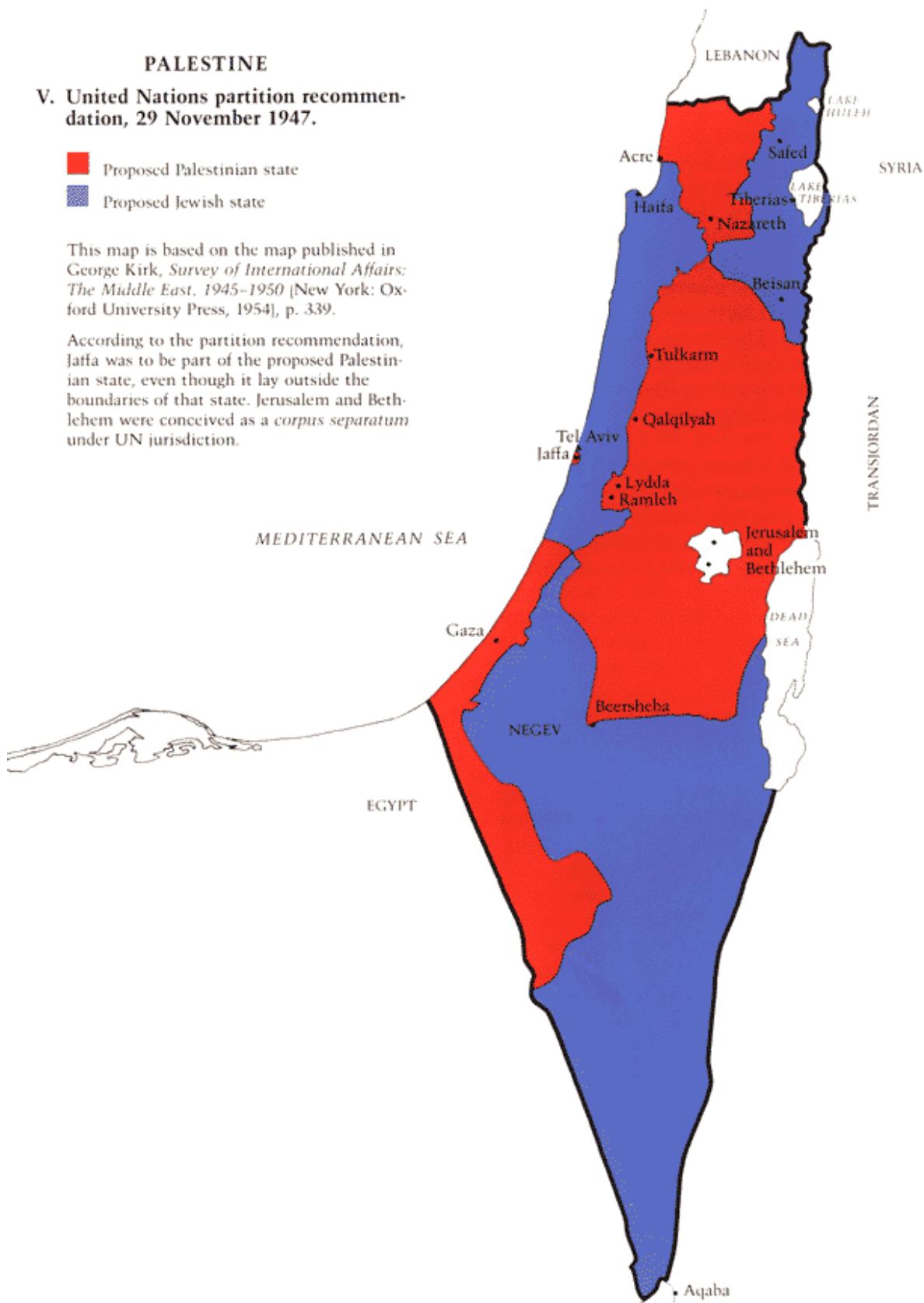
PALESTINE

V. United Nations partition recommendation, 29 November 1947.

- Proposed Palestinian state
- Proposed Jewish state

This map is based on the map published in George Kirk, *Survey of International Affairs: The Middle East, 1945–1950* [New York: Oxford University Press, 1954], p. 339.

According to the partition recommendation, Jaffa was to be part of the proposed Palestinian state, even though it lay outside the boundaries of that state. Jerusalem and Bethlehem were conceived as a *corpus separatum* under UN jurisdiction.

Gürkan Biçen

DİRENİŞ BAŞ EĞECEK

Yeryüzünün en iğrenç yalani, tabii farklılıklarından, “üstünlük” yönünde zati kendinden menkul bir sonuç çıkarmak ve en affedilemez ise bunun Allah’ın bir sözü olduğunu iddia etmek olmalıdır. İnsanlık tarihi yüzyıla yakın bir zamandır, bu yalana iman etmiş bir ruh halini, reddi neredeyse imkansız bir miras halinde devreden bir halkın, Yahudilerin, hakikate karşı giriştikleri kuralsız –üstün halk kuralı kendisi belirler!- bir savaşı kaydediyor. Bagy Yahudi zihninin anlam dünyasını yeryüzünde coğrafi sınırları belirli bir toprak parçasında egemen kılmanın “vaad”ın gerçekleşmesinin mukaddemət-i ihmaziyesi olduğunu ve bunun için siyasi ve askeri mücadelenin şart olduğunu söyleyen düşünceyi biz kısaca, “Siyonizm” olarak tanımlayabiliriz ve bu tanım bizi Yahudi halkı ile kan bağı olmasa da bu fikrin meftunlarının da Siyonist / bagy / hakikat muarızı oldukları sonucuna götürür. Hedefi bu olmasa da, Yahudi zihninin hastalıklarının sırayet ettiği anlayışlarda da Siyonizmin etkilerini görmek mümkündür. Bu anlamıyla Siyonizmin Nazizmin öncüsü olduğunu söylemek abartılı bir iddia olmayacağındır.

Mülk alemindeki tüm farklılıklarları Allah indinde boşça çıkaran İslam, Mescid-i Aksa’yı mübarek kılarken, Allah’ın teklifini yüklenmekteki tevarüs eden kavmi bir üstünlük payı/hakkı çıkaran Yahudi düşüncesini de bu halkın kutsalında mahkum etmiştir. Filistin topraklarındaki savaşı iki kavmin mücadeleinden çıkartıp “insan olmak” ortak paydasına taşıyan da Allah’ın her insanı hür, masum ve özgür

bir ruh ile yaratışını simgeleyen bu takdis ediş olmuştur. Peygamberi (as) Mirac'a taşıyan ve “insan” için benzeri olmayan bir onuru ifade eden yükseliş adımlının işte burada, Kudüs’te atılması bir rastlantı değil, Allah ve insan arasındaki teklif ve “insan olma” ilişkisinin gösterilmesi, kaydedilmesi ve korunması için gelecek tüm nesillere bir borç yükleme halidir. İşte Filistin bu gün bu borcu ödemektedir, “insan” adına.

Filistin'e ve Lübnan'a düşen bombalar askeri gücün kusulmasından öte zayıf bırakılmış, ancak köleleşmemiş bir halkın bu haline olan nefreti simgeliyor. Yahudi zihni, dünyevi menfaatler uğruna kölelige dönmeyi, bunu kabullenmeyi makul ve hoş gösterecek argümanların oluşturulması için peygamberlerle girişilen onlarca tartışmanın şekillendirdiği bir zihindir. Bu zihnin, bu kültürün tarihi, müstekbir güçlerin tasallutuna karşı direnmekten kaçın, direnenleri aşağılayışın ve yalnız bırakın örneği bir çok vakaya şahitlik etmektedir. İnsanlık alemini bu halka bağlayan tevhidi, adaleti, hakkı ve insanı değerleri müdafaa yolunda gayret gösteren az sayıdaki insan dışında diyebiliriz ki, bu halkın sahip olduğu zihniyetle insanların bir bağı yoktur. İşte bu sebeple; bir Musa'ya, Davut'a, Süleyman'a sahip olmaları sebebiyle, Yahudi zihni Ahmet Yasin'de, Nasrallah'ta, Fadlallah'ta gizli bir Musa, Davut ve Süleyman (örneği) görüyor. Yahudi zihni, sahip çıkmaya çalıştığı ve fakat temsilcisi olmadığı bu şahsiyetlerin anlam dünyalarının bu günün dünyasında mücessem hale gelmiş varlıklarını/temsilcilerini yok ederek, kendi tarihinin kahredici ağırlığıyla yüzleşiyor aynı zamanda.

Savaşların doğasında varolan şiddetin ve düşmanlık sınırını aşan tüm bu azgınlıklar, yolları Siyonizm ile kesişen diğerleri tarafından da alabildiğine destekleniyor. Bu güçler, yeryüzünde haksız ve adaletsiz bir gücün karşısında boyun eğmemenin mümkün olduğunu gösterebilecek hiçbir kimse kalmasın istiyor. Kalabalıklar arasında kaybedilen, "insan"a yönelen bu taşkınlığın zayıf bırakılanların bedenlerini yok etmesine rağmen müstekbirlerin ruhlarını güçlendirmediği ve hatta onların bedenlerine de hayat güvencesi sağlamadığı gerçeğidir. Salt Arapların ve Müslümanların değil, kendini insanlık aleminden farklı gören Yahudi zihninin kuşattığı İsrailoğulları'nın da kurtuluşu için Direniş'in Siyonizme karşı yürüttüğü savaşın sürmesi gerekmektedir. Bu savaşta, yola çıkarken birlikte olduğunu varsayıdıkları kişiler dünyanın nehirlerinden avuç avuç içseler de, Direniş'in yanında kalanlar işte o şehrin, Kudüs'ün kapılarından başlarını eğerek gireceklerdir.

Kimin gücü Allah'ın özgür yarattığı ruhlari ilanihaye tutnak etmeye yeter ki?

(Bu yazı Temmuz 2006'da yaşanan Hizbullah – Siyonist Çete Savaşı'srasında yazılmış ve o günden bu yana değişen bir şey olmadığını hatırlatmak için tekrar yayımlanmıştır.)

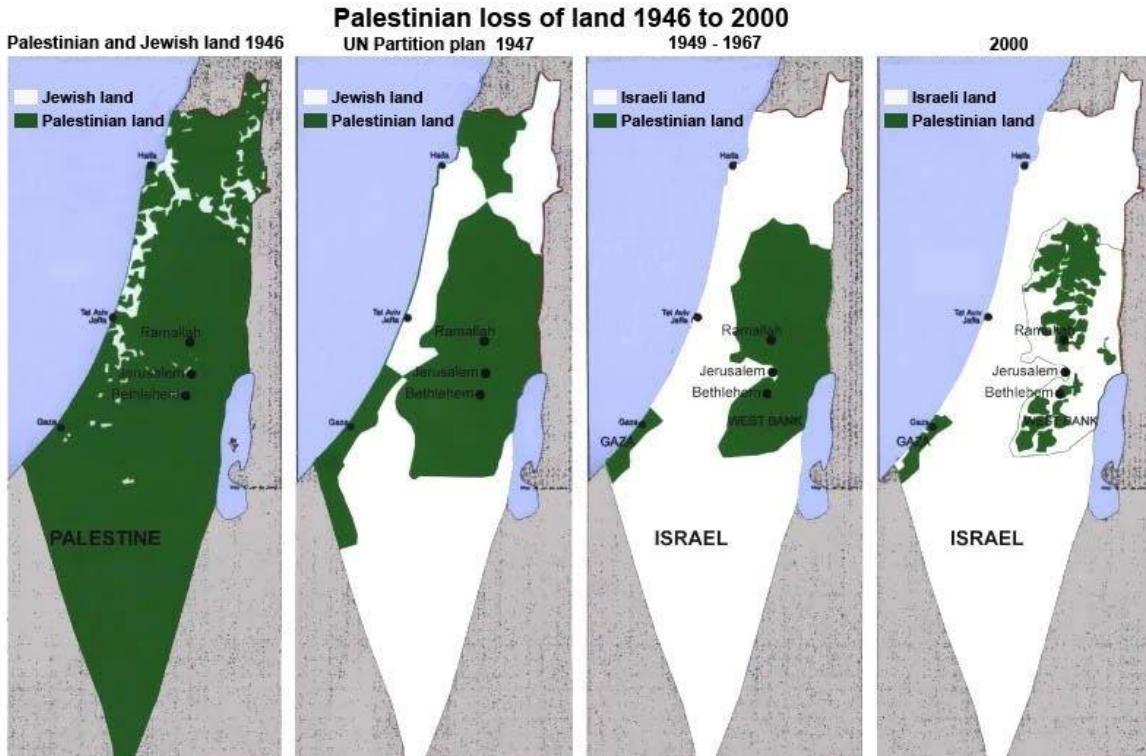
Ajni Sinani

Sionizmi politik dhe fetar

Sionizmi e ka marrë emrin nga mali Sion, që gjendet në jug të Kudsit (Jerusalemit), të cilin Davidi e pushtoi dhe i sundoi jebusenjtë që e popullonin atë dhe kështjellën e Sionit:

"Por Davidi e pushtoi kështjellën Sion d.m.th. qytetin e Davidit... Davidi banoi në kështjellë dhe e quajti qyteti i Davidit". (Libri i dytë i Samuelit/ 5: 7-9.)

Sipas Dhiatës së Vjetër, Davidi është vendosur në kështjellë dhe e quajti atë "qyteti i Davidit". Prandaj, Sioni u bë vend i shenjtë për shkak të bindjes së izraelitëve se Zoti jeton në të: "Këndoni Zotit që banon në Sion, kumtoni ndër popuj mrekullitë e tij." (Psalmi / 9: 12.)

Sipas këtij të kuptuari, sionizmi, në definicionin e tij më të thjeshtë, nënkupton vendosjen e bijve të Israilit në Palestinë, gjegjësisht në kodrën e Sionit dhe rrithinën e saj, si dhe mbështetjen e një veprimi të tillë. Sionist është ai izraelit që preferon të jetojë në Palestinë, ai që i ndihmon ata materialisht dhe që i nxit të vendosen në Palestinë.

Për shumë izraelitë Moisiu ka qenë prijesi i parë i sionizmit që ka ndërtuar kështjellën e lëvizjes sioniste dhe i ka përforcuar shtyllat e saj, sepse ai u priu bijve të Israilit që të hynte me ta në Palestinë pas daljes së tyre prej Egjiptit. Moisiu nuk arriti të hyjë në tokën e premtuar, por, pas tij, në Palestinë hyri Joshua Ibn Nun. Më pas filluan stuhitë kundër izraelitëve derisa ata u nxorën prej atij vendi.[1]

Sionistët pretendojnë se Palestina, për të cilën përdorin termin "Eretz Israel" (dheu i Izraelit) ose "toka e kthimit", apo terma të tjera fetarë të ngashëm me këta, është qendra e hebrejeve dhe se është pika në drejtim të së cilës hebrejtë drejtohen gjatë lutjeve të tyre. Palestina është toka në të cilën ata kthehen me vullnetin e tyre të lirë kur atyre u hapen rrugët për një gjë të tillë.

Sionistët përpiken të gjejnë justifikime fetare apo racore në mbështetje të bindjeve të tyre. Ata e interpretojnë historinë sipas vizionit të tyre për të mbështetur pretendimet e tyre. [2]

Enciklopedia Britanike për qëllimin e sionistëve shkruan: "Çifutët aspirojnë përrikthimin e Izraelit, tubimin e popullit të tyre në Palestinë, ngritjen e shtetit çifut, rindërtimin e Tempullit të Solomonit (Sulejmanit) dhe vendosjen e frontit të Davidit (Davudit) në Jerusalem, mbi të cilin do të qëndrojë një mbret nga gjaku i Davidit." [3]

Enciklopedia çifute thotë: "Çifutët duan që të bashkohen për t'u shpërngulur në Jerusalem, duke mposhtur fuqinë e armiqeve, për të rikthyer adhurimin në Tempull në vendin e Xhamisë El Aksa dhe për të krijuar atje pronat e tyre". [4]

Sionizmi është kristalizuar si lëvizje politike në shek. e XIX-të. Themeluesi, babai dhe lideri i parë i sionizmit politik është Theodor Herzl. [5]

Shkencëtari i njohur francez Rozhe Garodi bën dallim mes sionizmit fetar dhe atij politik. Sionizmin fetar, thotë ai, shpesh e kanë predikuar mistikët. Disa prej hebrejanve patën ardhur në Palestinë jo për qëllime politike, por nga mallëngjimi religjoz për vendin e shenjtë dhe për shkak të asociacioneve biblike të tij. [6]

Edhe studiu i shquar palestinez, Ismail El Faruki bën dallimin ndërmjet sionizmit politik dhe atij fetar. Sipas tij, sionizmi politik synonte tubimin dhe grumbullimin e izraelitëve dhe emigrimin e tyre në Palestinë për të themeluar shtetin hebre. Ky shtet hebre do të qeverisej sipas fesë hebraike dhe do të dallohej me elementin izraelit, me kulturën hebraike dhe me vullnetin e ngalljes së mbretërisë së

Davidit. Ndërkaq, sionizmi si lëvizje fetare ka për qëllim që elementi hebraik të konstituohet si bashkësi shpirtërore për t'i mundësuar të kryejë misionin e tij, që nënkupton përqëndrimin e pushtetit shpirtëror, qytetërues dhe mendor në Sion. [7]

Sipas sionizmit fetar shpresa e madhe mesiane e hebraizmit do të sendërtohet me ardhjen e Mesihut, përmes të cilit do të realizohet Mbretëria e Zotit në tokë: "Në ty do të bekohen të gjitha fiset e tokës." (Zanafilla, XII, 3). Sipas tij, këtu bëhet fjalë për vendet në të cilat Bibla i vendos rrëfimet për Abrahamin dhe Moisiun. Sionizmi fetar ka stimuluar organizimin e vizitave tradicionale të hebrejanve në "tokën e shenjtë". Në shek. e XIX-të, adhuruesit e Sionit (Choveve Zion) tentuan që të formonin në tokën e Sionit një qendër shpirtërore, prej së cilës do të përhapnin besimin dhe kulturën hebraike. Mirëpo, sionizmi fetar e ka konsideruar të papranueshmë çdo program politik për krijimin e shtetit izraelit, apo të çfarëdo sundimi mbi Palestinën. [8]

Prandaj, shumë hebraikë ortodokssë nuk e kanë miratuar idenë e sionizmit politik sepse besojnë se kthimi i popullit izraelit dhe themelimi i shtetit të tij në vendin e premtuar duhet të presë ardhjen e Mesihut.

Karen Armstrong, studiuese e njohur angleze, thotë se sionizmi ka filluar si kryengritje kundër judaizmit religjioz, madje në fillim rabinët ortodokssë e patën shpallur sionizmin si shekullarizëm blasfemues të Tokës së Izraelit, një nga simbolet më të shenjta të Judaizmit.[9]

Rexhina Esh Sherif, duke bërë dallimin mes sionizmit dhe hebraizmit, thotë: "Sionizmi përbëhet prej një grup bindjesh që synojnë realizimin e programit të Bazilit, të vendosur në vitin 1897, në planin praktik. Komuniteti çifut e konsiderojnë një popull (nacionalitet) të

pavarur në Palestinë, qëllimi i të cilëve është formimi i një shteti nacional të veçantë për çifutët në Palestinë." [10]

Si rrjedhim, sionizmi politik, sipas sionizmit fetar, është shtrembërim i hebraizmit shpirtëror. Duke aluduar në këtë, Martin Buber, një nga mendimtarët më të mëdhenj të shek. të 20-të dhe njeri i flaktë i tokës së Sionit, ka thënë se "Ne nuk dëshirojmë t'ia marrim pushtetin arabëve, por të jetojmë me ta." Gjithashtu ai ka thënë "Kemi shpresuar se nacionalizmi hebraik nuk do të bëjë gabim duke e ngritur popullin në piedestalin e idhullit. Shpresa jonë ka qenë e kotë." Prandaj sipas Buberit, do të ishte gabim i madh sikur Israeli të konsiderohej "një enklavë perëndimore" dhe për këtë ai kishte propozuar që të formohej një Federatë e Lindjes së Afërt, ku do të merrte pjesë edhe vetë Israeli.[11]

Edhe përkundër kësaj, sionistët janë munduar vazhdimesht që lëvizjen e tyre ta lidhin, madje edhe ta identifikojnë, me hebraizmin. Në vitin 1897, në kongresin sionist në Bazel, Herzl ka dekluaruar se kthimi në Sion duhet të pasohet me kthimin në fenë hebraike. Lidhshmërinë e sionizmit dhe të hebraizmit e pranon edhe Veizman (Chaim Weizmann, 1874-1952), kryetari i parë izraelit, kur thotë: "Hebraizmi dhe sionizmi ynë janë të lidhur dhe të pandashëm dhe nuk mund të shkatërrohet sionizmi pa u shkatërruar hebraizmi." [12]

Ben Gurion, kryeministër i parë i Izraelit, thotë: "Ekzistencën dhe gjallërinë e vet sionizmi e nxjerr nga dy burime. Nga burimi që është i thellë, emocional dhe i amshueshëm, që është Prentim Hyjnor i ndarë nga koha dhe hapësira, i vjetër sa është i vjetër edhe vetë populli çifut. Dhe nga burimi që është shpresa për kthim.

Premtimi e ka burimin nga rrëfimi mbi hebreun e parë,[13] të cilit i është thënë në quell:

"Këtë tokë do t'ia jap farës sate prej lumit të Egjiptit deri në Lumin e madh-Eufrat". (Zanafilla/ 15:18).

Izraelitet harrojnë me dashje se nga pasardhësit e Ibrahimit është edhe një komb tjetër, bijtë e Ismailit, të cilëve u është premtuar se do të kenë pushtet dhe do të jenë të shumtë[14] : "Megjithatë edhe birin e shërbëtores (Agaras) do ta bëj popull të madh, sepse është fara jote." (Zanafilla / 21:13)

Zyrtarisht lëvizja sioniste filloi më 1897, në Konferencën Botërore të Sionizmit në Bazel, nga Theodor Herzl-i (1860-1904). Që nga ajo kohë ka pasur përpjekje të organizuara për t'i bindur hebrenjtë të emigrojnë në "Dheun e Izraelit", në Palestinë. Sionizmi e arriti qëllimin e vet kryesor më 1948 me krijimin e shtetit të Izraelit që u njihte, sipas "Ligjit të Kthimit", të gjithë hebrenjve të drejtën të rronin brenda kufijve të tij. Që nga ajo kohë, sionizmi ka marrë kuptimin e mbështetjes të shtetit të Izraelit.[15] Sipas Golda Meir i ashtuquajturi problemi i hebrenjve, që në fakt ishte problem i të krishterëve, ishte pasojë e humbjes së atdheut nga hebrenjtë. Prandaj ai nuk mund të zgjidhej, derisa ata të mos fitonin sërishmi atdheun e tyre. Ai vend sipas saj mund të ishte vetëm Sioni, vend nga i cili qenë dëbuar hebrenjtë gati para 2 mijë vjetësh.[16]

Sionizmi si një lëvizje hebreje që pati për qëllim themelimin e shtetit kombëtar izraelit në Palestinë, pas themelimit të Izraelit, nuk u ndal asnjëherë në zgjerimin e kufijve të tij.[17]

Sionistët, që nga fillimi, kanë bërë thirrje për ngritjen e një shoqërie çifute të pavarur në Palestinë. Golda Meir, më 25 qershor të vitit 1969, në Kneset, ka deklaruar: "Dëshiroj që në shtetin hebraik të vendos shumicën e hebrenjve, gjë që nuk mund të bëhet brenda natës. Gjithmonë kam besuar se ky është thelbi i sionizmit."[18]

Nga e gjithë kjo rrjedh se sionizmi politik është një organizatë qëllimi i së cilës është zbatimi i planeve të dizajnuara për kthimin e famës së Izraelit Biblik, për ndërtimin e Tempullit të Solomonit dhe, më pas, për ngritjen e mbretërisë së Izraelit të madh.[19]

Prandaj, shpejt pas themelimit të lëvizjes sioniste politike, një pjesë e hebrenjve vërejtën qartë se ajo kishte synime nacionaliste dhe se nuk do t'i respektonte të

drejtat e popujve të tjerë, që mund t'iu shkaktonte dëm të madh edhe vetë hebrenejve. Pikërisht për këtë, shumë hebrenj themeluan organizata dhe shoqata të ndryshme që veprojnë kundër sionizmit politik. [20]

Me hapjen e byrosë palestinezë në Jafa, në vitin 1908 dhe, më pas, me formimin e kibucëve të parë në tokën e blerë nga fondi nacional hebraik, çifutët rusë kanë ndikuar në mbizotërimin e krahut rus ndaj atij perëndimor në trupin suprem të lëvizjes sioniste.

www.mesazhi.com

[1] Shelebi, dr. Ahmed, Mukarenetu El Edjan, El Jehudijeh, Mektebetu en Nehdetu El Masrijeh, Kajro, 1986, f. 118-119.

[2] El Mesiri, Abdulvehab Muhammed, Mevsua El Jehud ve El Jehudietu ve as Sahjunijeh, Dar Esh-Shuruk, Bejrut, 1999, vëllimi II, f. 112.

[3] Mustafa, Abdulaziz, Xhamia Al Aksa pëprara se të shkatërrohet, SIRA, Prishtinë, 2006, f. 59.

[4] Ibid, f. 59.

[5] Theodor Herzl-i në vitin 1896 shkroi librin: Der Judenstaat (Shteti i hebrenejve), ku bënte thirrje për krijimin e një vatre të hebrenejve në Palestinë. Herzl-i thotë se për këtë ishte frymëzuar nga afera Dreyfus, ku Alfred Dreyfus-i, një oficer hebre i ushtrisë franceze, në vitin 1894 u dënuva pa të drejtë si spiu i Gjermanisë dhe u internua në Ishullin e Djallit. Shih: McLean, Iain, Fjalor Politik, Oxford, Shtëpia e librit & dhe komunikimit, Qendra ndërkombëtare e kulturës, Tiranë, 2001, f. 217.

[6] Garaudy, Roger, Rasti Izrael, studim i sionizmit politik, Tetovë, (pa botues), 2002, f. 11.

[7] Sakar, Muhamed Ibrahim Esh Sherbini, El Hareketu El Mesihjetu El Usuljetu El Emerikijeh El Muasireh ve alakatuha bis Sahjunijeh, Daru Tevzi ven Nesher El Islamijeh, Kajro, 2003, f. 43.

[8] Garaudy, Roger, Rasti Izrael... op. cit., f. 11.

[9] Armstrong, Karen, Feja nuk është shkak i përçarjeve në botë. Shih:

<http://www.zeriisla.com/2008/> Feja-nuk- eshteshkak- i-perçarjeve- ne-bote.html (me datë 25. 06. 2008.)

[10] Sakar, Muhamed Ibrahim Esh Sherbini... op. cit., f. 42.

[11] Sipas Buber-it, Hebraizmi nuk është vetëm komb. Hebraizmi në të vërtetë e ka edhe atë kuptim, por për shkak të veticë specifikë, të lindura me të, që nënkupton edhe bashkësinë fetare, Hebraizmi është diç më tepër se ajo". Shih: Garaudy, Roger, Rasti Izrael... op.cit., f. 29.

[12] Et Tevbe ,Gazi, El Kadjetu El Filistinietu El Vaki Ve El Afak, El Mekteb El Islami, Bejrut, 2005, f. 37.

[13] Sipas Dhiatës së Vjetër Abrahami është hebreu i parë. Prandaj termi "hebre" rrjedh nga Abrahami për të cilin në Dhiatën e Vjetër thuhet: "Dhe, ja, një i ikur, e njoftoi Abrahamin Hebre ..." (Zanafilla, 14: 13).

Ndërkaq, Kur'ani i shenjtë deklaron se Ibrahimini nuk ishte hebre: "Ibrahimini nuk ka qenë as jehudi as i krishterë, por ai ishte larg besimeve të kota, ishte musliman dhe nuk ishte prej idhujtarëve". (Ali Imran: 67). Shih: Al-Havali, dr. Sefer, Kuds izmedu istinitog i lažnog obečanja, (pa vend dhe vit botimi) str. 16 & http://en.wikipedia.org/wiki/Hebrew_language (me datë 30. 06. 2008.)

[14] Mustafa, Abdulaziz, op.cit .., f. 59.

[15] McLean, Iain, op .cit., f. 524-525.

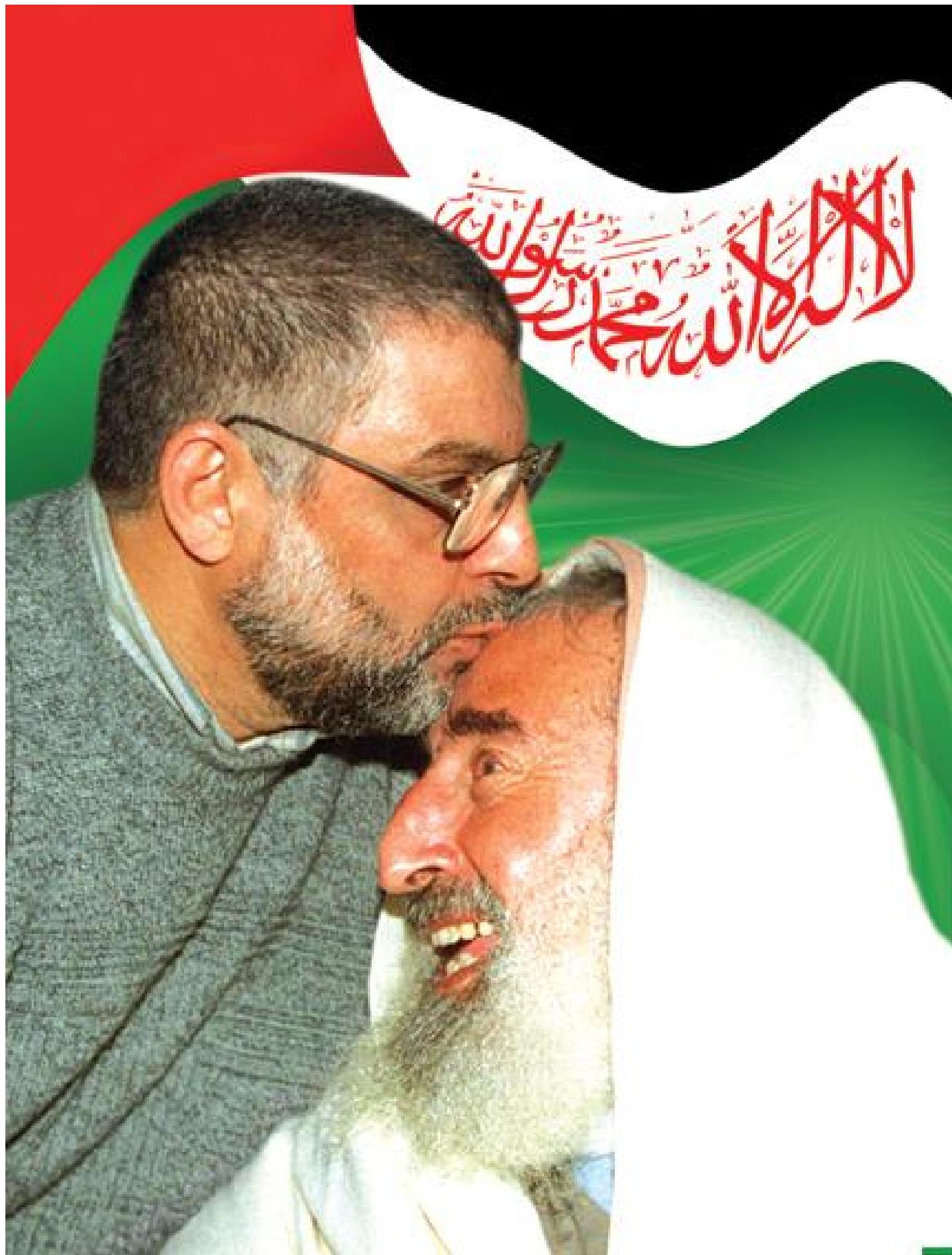
[16] Meir, Golda, Israeli im (fejtoni 1), Zëri, e shtunë, 7 Shtator, 2002, Prishtinë, f. 18.

[17] Rifai, Muhamed Fethi, Mendimi Islam, Furkan ISM, Shkup, 2003, f. 114-115.

[18] Garaudy, Roger, Rasti Izrael... op. cit., f. 63.

[19] Hellsell, Grace, Përspejtimi i dënimit të Zotit, Furkan ISM, Shkup, 2006, f. 83.

[20] Hebrejtë dhe sionizmi, (revista) Novi Horizonti, nr. 6/09. 2004, marrë nga: <http://www.zeriislam.com/2008/> Hebrejte- dhe-sionizmi. html (me datë 28. 06. 2008.)

Richard Falk

Gazze'deki Felâketi Anlamak

Gazze'nin 1.5 milyonluk nüfusu tam 18 aydır İsrail'in ezici ablukası altında ve hayatın normal akışını sarsıntıya uğratan çeşitli sorunlarla boğuşuyor. Yaklaşık altı ay önce Mısır'ın aracılık ettiği, İsrail'in kayıplarını sıfıra indiren ateşkes antlaşmasıyla bir ümit ışığı belirmiştir her ne kadar yer yer fırlatılan ev yapımı roketler Sderot bölgesinde tedirginliğe yol açıyor ve İsrail topraklarına yakın yerlere zarar vermeden düşüyorduysa da. Hamas liderliği ateşkes boyunca sürenini uzatılmasını defalarca teklif etmiş, hatta on yıllık bir süreyle önermiş ve 1967 sınırları temelinde siyasi çözüme açık olduğunda ısrar etmiştir. İsrail ise bu diplomatik inisiyatifleri göz ardı etti ve Gazze'ye gıda, ilaç ve yakıtın gıdım gıdım akmasını sağlayan ablukayı biraz hafifletmesi dâhil ateşkes antlaşmasında üzerine düşeni yapmadı.

İsrail, yurtdışından eğitim bursu alan öğrencilerin, Gazzeli gazetecilerin ve saygın sivil toplum temsilcilerinin çıkışına bile müsaade etmedi. Aynı zamanda gazetecilerin içeri girme şartlarını da gittikçe daha bir zorlaştırdı ve Batı Şeria, Doğu Kudüs ve Gazze'den oluşan işgal altındaki Filistin topraklarında BM adına insan haklarını izleme görevimi ifa etmek üzere sınırdan geçmek istedigimde, bizzat bendeniz, birkaç hafta önce İsrail'den kovuldum. İsrail, mevcut kriz öncesinde muteber gözlemcilerin, Gazze nüfusunun beden ve zihin sağlığına ağır bir çöküş yaştırdığı, özellikle de çocukların yetersiz beslenmelerine, çeşitli hastalıklardan muzdarip kimselerin tıbbi tedaviden yoksun kalmalarına yol açtığı belgelenen feci insanı durum hakkında

doğru ve titiz bir rapor vermelerini engelledi. İsrail saldıruları, 18 ay süren ablukadan sonra vahim bir halde bulunan bir topluma karşı yapılmaktadır.

Söz konusu çatışmayla ilgili olarak Amerikan kamuoyunun yüzde 99'u, aşırı İsrail yanlısı medyanın merceğinden szülen bilgiyi alıyorsa da son krize dair bazı gerçekler bulanık ve münakaşalıdır. Hamas, yenilemeye güya isteksiz olduğu ateşkes antlaşmasını ihlal etmekle ve roket saldırularını sözümona artımkla suçlanıyor. Ancak gerçekler biraz gölgede duruyor. Ateşkes süresince Gazze'den bahse değer bir roket saldırısı yapılmış değil tâ ki israil geçen Kasım ayının 4'ünde Gazze'deki Filistinli militanları hedef aldığı iddiasıyla bir çok Filistinlinin öldüğü saldırıyı düzenleyene dek. Gazze'den yapılan roket saldıruları bu olaydan sonra artmıştır. Ayrıca, çeşitli fırsatlarla ateşkes süresinin uzatılması çağrısını yapan, ve bu çağrı İsrail yönetiminde kabul görmeyen Hamas'tır. Bunun ötesinde, tüm roket saldırularına Hamasa atfetmek mâkul değildir. Gazze'de çeşitli milis güçler vardır; mesela el Fetih'in desteklediği el-Aksa Şehitleri Tugayı, Hamas karşısıdır ve İsraili saldırya kıskırtmak yahut İsrail misillemesini haklı çıkarmak için roket saldırularını onlar düzenliyor olabilirler. ABD destekli el Fetih grubunun Gazze'deki yönetim yapısını denetim altına allığında, ortak çok yönlü çabalara rağmen roket saldırularını durduramadığı teyid edilmiştir.

İsrail'in 27 Aralıkta başlayan yıkıcı saldırısının basitçe roket saldırularını durdurmak ya da onlara karşılık vermek olmadığını bilakis bir dizi onaylanmamış sebebe binaen yapıldığını bu arka zemin bize güçlü bir şekilde ifade etmektedir. İsrail ordusu ve siyasi liderlerin, saldırıdan haftalar öncesinde kamuoyunu Hamasa karşı düzenlenecek geniş çaplı bir saldırıyla hazırladıkları aşikardır. Saldırıların zamanlaması, bir dizi mülahazanın doğmasına yol açtı: Bilhassa, siyasi rakiplerin çıkarları yani savunma bakanı Ehud Barak ve dış işleri bakanı Tzipi Livni'nin Şubat ayında yapılacak - askeri harekât sona erene kadar muhtemelen ertelenecektir - genel seçimler öncesinde ne de zorlu liderler olduklarını ispatlamak istemeleri. Bu tür kuvvet gösterileri, İsrail'in geçmişteki seçim kampanyalarının bir özellikleidir ve kötülüğüyle nam salmış militarist politikacı Benjamin Netanyahu, bilhassa da bu fırsatla, mevcut hükümeti güvenliği sağlamada güya başarısız olmakla suçlamıştır. İsrail ordusunun komutanlarının, 2006 Lübnan savaşında - 2006 Lübnan savaşı, İsrail'in askeri gücüne gölge düşürmüştür, savunmasız Lübnan köylerini ağır bombardımana tâbi tutmak, orantısız kuvvete başvurmak ve de nüfusu yoğun bölgelerde misket bombası kullanmaktan dolayı İsrail'in uluslararası câmida kınanmasıyla sonuçlanmıştır - Hizbullahı yok etmede gösterdikleri başarısızlığı hafızalardan silmek için Gazze fırsatını değerlendirme istekleri ki hiç de gizli kapaklı değildir, bu seçim motivasyonunu güçlendirmektedir.

Sayıgın ve muhafazakâr İsailli yorumcular biraz daha ileriye gitmektedir. Örneğin seckin bir tarihçi olan Benny Morris, birkaç gün önce The New York Times'da yayınlanan makalesinde Gazze'ye düzenlenen saldırıyı, kötü şeyler olacağına dair İsrail'deki önsezilere bağlıyor ve Arapların, sınırlarında seferber olmasının onlarda tehdit duyguları yarattığı 1967 savaşından hemen önce halka hâkim olan kasvetli hâleti ruhiye ile mukayese ediyor. Morris, son yıllarda İsrail'deki refah ve nispi güven artısına rağmen yine de çeşitli etmenlerin Gazze saldırısına yol verdiğinde ısrarlı: Arap dünyasının yerleşik bir gerçek olarak İsrail'in varlığını kabul etmemi reddediyor olduğu hissi; Ahmedinejad'in dillendirdiği kıskırtıcı tehditler ve İran'ın nükleer silah edinmek için bastırdığı varsayımyı, Holokost batı hafızasında giderek kaybolurken Filistinlilerin kötü durumuna karşı duyulan sempatinin büyümesi ve İsrail'in sınırlarındaki siyasi hareketlerin Hamas ve Hizbullah formunda radikalleşmesi. Aslında Morris, İsrail'in Gazze'de Haması ezmeye çalışmakla, bölgeye, egemenlik ve güvenliği uğruna hiçbir şeyden çekinmeyeceği şeklinde daha büyük bir mesaj vermek istediğini savunuyor.

İki sonuç çıkıyor: Gazze halkı, roket saldırılardan ve sınır güvenliği kaygılarından çok uzak nedenlerden dolayı acı bir şekilde kurban ediliyor fakat görünüşe göre, mağlubiyetle yüzüze olan mevcut liderlerin seçim bekłentilerini iyileştirmek ve bölgedeki diğerlerine, çıkarları tehlkeye düştüğü anda İsrail'in kahredici bir kuvvet kullanacağı şeklinde uyarı göndermek için yapılmıyor.

Böylesi bir insanı felâketin dışarıdan asgari müdahaleyle olabilmesi, uluslararası hukukun ve Birleşmiş Milletlerin zayıflığını ve önemli oyuncuların jeopolitik önceliklerini göstermektedir. İsrail, tipki Lübnana yaptığı savaş gibi, her ne yaparsa yapsın ABD'nin verdiği pasif destek can alıcı bir etmendir. Daha az

âşikar olan ise bölgesel rakipleri İran'ın destek verdiği Hamasa karşı aşırı bir husumet besleyen Mısır, Ürdün ve S. Arabistan gibi belli başlı Arap komşuların Gazze vahşice saldırısı altındayken kenarda durmak istemelerdir; hatta bazı Arap diplomatlar, saldırının kabahatini Filistinlilerin birlik olmamasına veya Hamasın, Filistin Otoritesi Başkanı Mahmud Abbas liderliğini reddetmesine bağlıyorlar.

Gazze halkı, gayri insani en kötü ihtimale göre geopolitiğin kurbanıdır: Her hangi bir askeri savunma kabiliyetinden mahrum, esasen savunmasız ve F-16'ların, Apaçi helikopterlerin saldırısına karşı büsbütün korumasız bir topluma karşı İsrail'in topyekün savaş dediği şeye yol açan geopolitiğin. Cenevre Sözleşmesinin sarih bir şekilde beyan ettiği uluslararası insanı hukukun aleni ve çirkin bir şekilde ihlal edilmesinin kâle alınmaması da demektir bu, kıymı devam eder ve cesetler üst üste yiğilirken. İlave olarak da belli başlı üyelerinin, gayri meşru, büyük çapta kuvvet kullanımına mâruz kalmış bir halkın koruyacak siyasi irade den onu mahrum bırakıklarında, BM'in iktidarsız olduğunu bir kez daha gözler önüne sermiştir. Son olarak da, halkın feryad edebilir ve sokaklara dökülebilir ama sanki hiçbir şey olmuyormuşçasına cinayetler devam edecektir. Gazze'de gün be gün çizilen resim, buradan, vatandaşlarına değişim, diplomatik liderliğe daha az militarist yaklaşım vaad etmiş yeni bir liderliği olan Amerika Birleşik Devletlerinden başlamak üzere uluslararası hukuka ve BM sözleşmesinin otoritesine taze bir bağlılık talep etmektedir.

Kaynak: Haffington Post

Dünya Bülteni için çeviren: M.Alpaslan Balçı

FİLİSTİNLİ SEVGİLİ

Gözlerin bir diken
yüreğe saplanmış,
çıldırıcı sevilen,
işkencesine dayanılamayan.

Gözlerin bir diken,
rüzgârdan koruduğum,
ötesinde acıların, gecelerin,
derinlere sapladığım.

Kandiller yanar ışığınla,
geceler dönüşür sabaha.
Bense unuturum birden,
- göz rastlar rastlamaz göze-,
yaşadığımız bir vakitler
kapının altında
yanyana.

*
Şakırdın sanki konuşurken.
İsterdim konuşmak ben de.
Dudaklarda hayır mı kalmıştı ki,
O bahar gibi dudaklarda!

Sözlerin
güvercin gibi
yuvamdan
uçu gitti.
Kapımız,
sonbahar kadar sarı
basamakları ardından
fırladı gitti
canının çektiği yere.
Aynalar oldu paramparça,
yığıldı içimize
aci üstüne acı.
Topladık sesin küllerini
getirdik bir araya.
Böylece söyleyerek
acılı türküsünü yurdumuzun.
Hep birlikte sazin bağına
ektik bu türküyü,
evlerin damlarına taş fırlatır gibi
fırlattık attık bu türküyü,
alin, dedik,
sancıdan kırvanan kalplere.
Oysa her şeyi unuttum ben şimdi.
Ya sen, ya sen, sevgili,
sesini kimselerin bilmediği!
Belki de gidişindir senin
ya da susmandır
sazı paslandıran.

*

Dün seni limanda gördüm,
yapayalnız, yolluksuz yolcu.
Bir yetim gibi sana doğru koşuyordum,
arıyordum sanki yaşı anamı.

Nasıl, nasıl, yemyeşil bir portakal ağacı
kapanır bir hücreye ya da bir limana,
nasıl saklanır gurbet elde
ve yemyeşil kalır?
Yazıyorum not defterime:
Limanda durakaldım...
En dondurucu kuş kadar soğuk gözler gibiydı
dünya,
doluydu portakal kabuklarıyla ellerimiz.
Ve hep çöl, ve hep çöl, ve hep çöldü ardum.

*

Seni yalçın dağlarda gördüm,
kuzularınla, kovalayan çoban kızı.
Sen benim bahçemden yıkıntılar ortasında.
Bendim o yabancı, bendim kapını vuran.
Ey gönü! Ey gönü!
Kapı kalbimin üzerinde yükseliyordu,
pencere, taşlar ve çimento
Kalbimin üzerinde.

*

Seni su testilerinde gördüm,
buğday başaklarında,
yıkık dökük, parça parça, unufak.
Hizmet ederken gördüm gece kuluplerinde,
sancıların şimşeklerinde gördüm ve
yaralarda.
Bağrımdan koparılmış ciğer parçası sensin.
Dudaklarına ses olacak yel sen.
Ateş ve akarsu sensin.
Gördüm seni bir mağaranın ağzında
yetimlerinin çamaşırlarını iplerle asarken.

Gördüm sokaklarda seni ve ateş
ocaklarında,
kaynayan kanında güneşin.
Ve ahırlarda...
Ve bütün tuzlarında denizin.
Ve kumlarda...
Toprak gibi güzel,
yasemin gibi,
ve çocukların gibi.

*

Ve ant içерim ki,
bir mendil işleyeceğim yarına kadar,
gözlerine sunduğum şiirlerle süslü

ve bir tümceyle, baldan ve öpüçüklerden
tath:

"Bir Filistinvardı,
bir Filistin gene var!"

*

Gözleriyle Filistin,
kollardaki, göğüslerdeki dövmelerle Filistin,
adıyla sanyla Filistin.
Düşlerin Filistin'i ve acıların,
ayaklarının, bedenlerin ve mendillerin
Filistin'i,
sözcüklerin ve sessizliğin Filistin'i
ve çığlıkların.

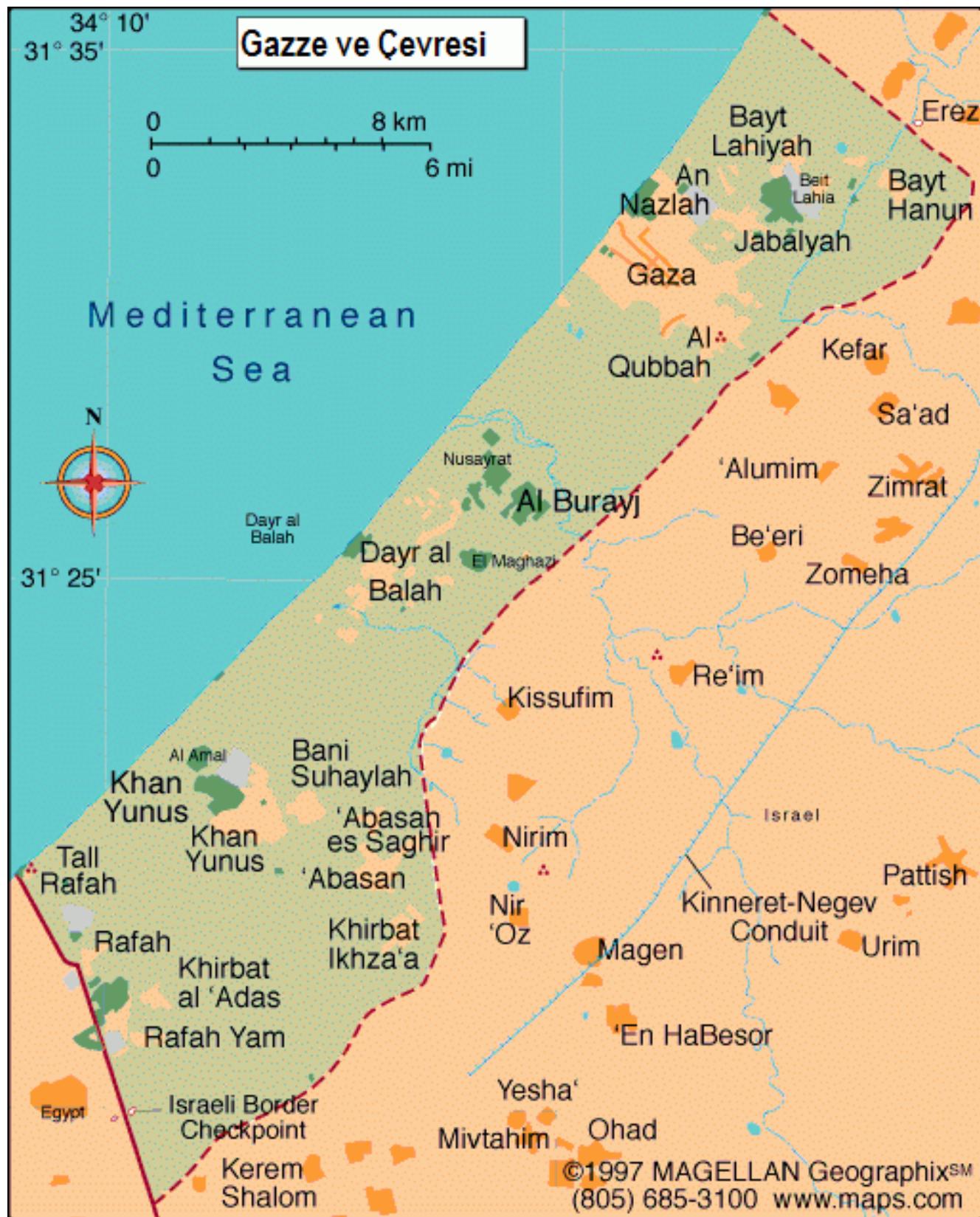
Ölümün ve doğumun Filistin'i,
taşdım seni eski defterlerimde
şıırlarımın ateşi gibi.

Kumanya gibi taşdım seni gezilerimde.
Koyaklarda çağırdım seni bağıra bağıra,
inlettim senin adına koyakları:

Sakının hey
kayaları döve döve şarkımı koparan
şimşekten!
Benim gençliğin yüregi!
Benim beyaz kanatlı ath!
Benim yıkan putları!
Kartalları tepeleyen şıırları benim eken
tüm sınırlarına Suriye'nin!
Zalim düşmana bağırdım, ey Filistin, senin
adına:
"Ölürsem, ey böcekler, vücutumu didik
didik edin!"
Karınca yumurtasından kartal çıkmaz
hiçbir vakıt,
yalnız yılan çıkar zehirli yılanlardan!
Ben barbarların atlarını iyi bilirim.
Bir ben dururum onların karşısında,
bir ben,
gençliğin yüregiyim her daim,
yüregiyim beyaz kanatlı athlarım.

Mahmud DERVİŞ

Çevirenler : A. KADİR - Süleyman SALOM

Milazim Mustafa

Solidarizim me Gazën!!!

Si rrufe u përhap lajmi për ndërhyrjen ushtarake të ushtrisë çifute mbi popullatën e Gazës. Pas një bllokade të gjatë prej gati një viti e gjysmë të ushtruar nga shteti çifut si dhe të ndihmuar nga fqi tjetër që fatkeqësisht është vend me shumicë myslimanë, udhëheqësia e Gazës që vie nga radhët e Hamasit (që i fitoi zgjedhjet e 25 janarit të vitit 2006 të mbajtura në frymën demokratike), duke qenë totalisht e izoluar nga Izraeli, vendosi të mos e vazhdojë armëpushimin e arritur me shtetin hebrej.

Gjatë kësaj periudhe të armëpushimit, mbi 1,5 milion banorë të Gazës, ishin të shkëputur nga çdo pjesë e botës. Kjo u bë si pasojë e restrikioneve të papara që i bëri Izraeli ndaj territorit të Gazës, duke u nisur edhe nga ato më elementare si ndihmave humanitare duke përfshirë bukën dhe ujin, veshjet, mjeteve medicinave, e kështu me radhë. Gjatë kësaj periudhe, sipas një mediumi të këtij rajoni, me qindra pacient të shtruar nëpër spitalet ekzistuese të këtij rajoni vdiqën si rezultat i mungesës së mjeteve medicinave, 40 % të ambulancave ekzistuese kanë qenë në pamundësi të japidhë mbi parë si rezultat i mungesës së naftës dhe benzinës përmakina e tyre të ndihmës së shpejtë, 75 % të fëmijëve të Gazës kanë vuajtur dhe vuajnë nga malnutricioni. Gjithashtu gjatë kësaj periudhe ishin të ndaluara që të depërtojnë në territorin e Gazës edhe kamionët me miell dhe gjëra elementare ushqimore të Organizatës së Kombeve të Bashkuara.

Me tejkalimin e afatit të armëpushimit, udhëheqësia e Gazës vendosi që të ndërprenë "vdekjen e ngadaltë" që padashim sillte izolimi total i kësaj krahine palestinezë. Në kohën e këtij armëpushimi që u arrit me ndërmjetësimin e Egjiptit, popullata e Gazës, që bie në grupin e territoreve në të dendura në botë, ishte e sjellur në situatë të katastrofës humanitare, duke u ballafaqua me mungesë të nevojave elementare për jetesë si ujit, bukës, ilaçeve, mjeteve higjenike e kështu me radhë. Prandaj, duke e ditur gjendjen e deri para disa ditëve në Rripin e Gazës, aspak nuk na habit hapi i guximshëm dhe i arsyeshëm i udhëheqësisë së Gazës.

Plot gjak dhe lot ishte fundi i vitit Hixhri dhe fillimi i vitit të ri për palestinezët dhe gjithë myslimanët e botës. Lajmet e dhimbshme mbuluan çdo medium botërorë, por dridhën edhe çdo zemër që sado pak ka mëshirë dhe ndjenja humane. Fëmijë, gra, burra e pleq të masakruar nga breshëritë e bombave dhe raketave, si dhe ambulanta dhe spitale të bombarduara ishte bilansi i vikendit të shkuar, me një fjalë holokaustit të vërtetë mbi territorin e Gazës këtyre ditëve.

Ajo që më shtyu të shkruaj këtë shkrim pa dyshim është solidarizimi me vëllezërit tanë dhe motrat tonë, pa dallim, që sot gjinden nën breshëritë e raketave dhe bombave qyqare çifute që po ushtrojnë gjenocidin dhe masakrat e paparë në fytyrën e tokës.

Përveç kësaj ka edhe shumë arsyë tjera që më detyruan të marr një hap të tillë e që normalisht janë në planin e dytë, por me rëndësi esenciale përmes rastit. Si hap i papritur dhe gjithashtu qyqarë ishte një pjesë e reagimit të presidentit palestinez Mahmud Abas, ku edhe pas mbi 340 viktimate dhe mbi 1450 të plagosurve në anën e popullatës të cilës ai i përket, ai prapë gjeti "takat" që ta akuzojë Hamasin

për nxitjen e këtij incidenti. "Margaritarë" i këtij rasti prapë është edhe bashkësia ndërkombëtare e cila gjithmonë ka toleruar gjenocidin dhe masakrat mbi popullin e shumëvuaqtur palestinez. Ne gjithë e dimë se për "botën perëndimore" Izraeli paraqet një "lloji i mbrojtur (lexo i rrezikuar)" por gjithashtu janë po ata zotérinj që çdo ditë mundohen të na e shpërlajnjë trurin me "të drejtat dhe liritë elementare njerëzore", e drejta ndërkombëtare, e drejta e luftës, të drejtat e gruas dhe fëmijëve të drejta që po këto shtete i kanë ngritur në nivel deklaratash ndërkombëtare, konventa dhe ligje. Prandaj të gjitha këto me rastin e Palestinës bien në ujë. Sepse të gjitha janë thyer me mijëra herë dhe për to shkaktari i tyre asnjëherë nuk është marrur në përgjegjësi po gjithmonë ka qenë i stimuluar dhe i shpërblyer me fonde të majme dhe avansim ndërkombëtarë.

Duke qenë i prekur shpirtërisht dhe moralisht, me këtë situatë, besoj se është rast i fundit ky që i gjen në një pozitë kaq të nënçmuar myslimanët. Frikohem se dënim i Allahut ka me qenë i aspër për të gjithë ata por edhe neve që po i mbyllim sytë para një holokausti të tillë. Allahu ua lehtësoftë vuajtjet gjithë popujve të botës të cilët përfjetojnë dhunë dhe padrejtësi, e gjithashtu edhe popullit të Gazës.

Allahu i shkatërroftë gjithë ata që shkaktojnë zullume dhe çrregullime mbi tokë. Allahu ua bëftë të lehta këto ditë asaj popullate që po e përfjeton ferrin e kësaj bote, e që pa dyshim është turpi më i madh që i ka ndodhur botës së shekullit 21.

KUDÜS KABEDİR

Okyanusları zincirleyen dünya !
Davud'a demir, İskender'e kılıç verildi.
Alacallar sağaltıldı,
Alacasızlar yere serildi.
Dil bilmez bir kavmin çocukları
Semerlerindeki kitapla
Her biri bin Ebrehe olup
Küfrettiler gölün sahibine.
Bizse ayak izlerinden geliyoruz
Gölde ve de kumda.
Ebabil kuşu çocuklarınımız bekliyor
Minik taşlarla
Mescidi Aksa'da

Gürkan Biçen

MUŞTU'nun notu: Siyonist Çete tarafından 27 Aralık 2008 günü Gazze'ye yönelik olarak başlatılan saldırısında şu ana kadar 225'i çocuk olmak üzere 700'ün üzerinde Filistinli şehid oldu. Televizyonlara, basına ve internet sayfalarına yansyan, 'ölümün bile güzelliklerini bozamadığı' çocukların fotoğraflarını kullanmayı uygun bulmadık. Yüreklerimiz parçalansa da, isteğimiz bize acınıması değil hakkımızın teslim edilmesidir. Ömer Muhtar'in dediği gibi: "Onlar bizi hep cesur ve onurlu hatırlamalı"

www.muslumanarnavutluk.com

"Müslüman Arnavutluk'un Haftalık Bülteni Muştu" hiçbir ticari gaye gütmeyen ve sadece elektronik ortamda yayımlanır. Yayımlanan yazıların müellifleri tarafından saklı tutulan hakları dikkate alınmak kaydıyla yazı ve sair materyal iktibas edilebilir.